BRESLAUER PHILOLOGISCHE ABHANDLUNGEN

HERAUSGEGEBEN

VON

RICHARD FÖRSTER

PROFESSOR DER CLASSISCHEN ALTERTUMSWISSENSCHAFT AN DER UNIVERSITÄT BRESLAU

NEUNTER BAND

DRITTES HEFT

DE EPICURI VOCABULIS AB OPTIMA ATTHIDE ALIENIS

SCRIPSIT

PAULUS LINDE

BRESLAU
VERLAG VON M. & H. MARCUS
1906

BRESLAUER PHILOLOGISCHE ABHANDLUNGEN

HERAUSGEGEBEN

VON

RICHARD FÖRSTER

PROFESSOR DER CLASSISCHEN ALTERTUMSWISSENSCHAFT AN DER UNIVERSITÄT BRESLAU

NEUNTER BAND

DRITTES HEFT

DE EPICURI VOCABULIS AB OPTIMA ATTHIDE ALIENIS

SCRIPSIT

PAULUS LINDE

BRESLAU

VERLAG VON M. & H. MARCUS

1906

DE EPICURI VOCABULIS AB OPTIMA ATTHIDE ALIENIS

SCRIPSIT

PAULUS LINDE

VRATISLAVIAE
M. ET H. MARCUS
MCMVI

RICCARDO FOERSTER

EDUARDO NORDEN

sacrum

Πολλὰς γὰρ εἴληφε μεταβολὰς ἡ τῶν Ἀθηναίων διάλεκτος.
Galen. VIII 584 K.

Epicuri copiam verborum nemo adhuc peculiari dissertatione tractavit, Eduardus Norden obiter tetigit (Kunstprosa I p. 123 sq.). Neque tamen si quis veterum de illius dicendi genere testimonia[1]) cognoverit, de eius vocabulorum supellectile uberius quaerere supervacaneum existimabit. Cuius operis triplicem percepturi esse fructum videmur: primum enim spero studia lexicographiae Graecae nonnihil commodi captura esse, deinde aliqua subsidia praebebuntur interpretationi philosophi, cuius epistulam Herodoteam iuxta Theophrasti fragmenta metaphysica longe difficillimam esse periti norunt, denique, id quod summo labore dignum esse duxi, nonnulla ad quaestionem de communi Graecorum sermone promovendam conferre conabor.

Atque ita quidem rem institui, ut omnia vocabula quae in fragmentis nobis ad verbum traditis exstant, examinarem atque ea quae ab optima Atthide aliena sunt, hoc in opusculo congererem.

Perquisivi autem haec Epicuri fragmenta:

Epicurea ed. Usener, Lipsiae 1887.

Epikureische Spruchsammlung ed. Usener et Wotke in Stud. Vindob. X (1888) p. 175 sq.

Epikureische Spruchsammlung II ed. idem ibidem XII (1890) p. 1 sq.

Epikureische Schriften auf Stein: idem in Mus. Rhen. vol. 47, 412 sq. (ubi editur praeter alia Epicuri ad matrem epistula).

Quae fragmenta praebuerunt copiam a me sic dispositam:

---

[1]) Epicurea ed. Usener p. 88 sq.

A. Vocabula, quae a scriptoribus pure Atticis vitantur.

I. Ante Epicurum leguntur:
  1. apud poetas:
    a) apud eos solos;
    b) in Ionum quoque (aliorumque interdum) oratione pedestri;
    c) in poesi et in aliorum (praeter Iones) oratione pedestri;
  2. in oratione pedestri tantum:
    a) Ionum:
      α. Ionum tantum;
      β. Ionum aliorumque.
    b) aliorum praeter Iones:
      α. Xenophontis;
      β. Aristotelis et Theophrasti.

II. Ante Epicurum non exstant:
  1. post eum:
    a) usque ad Plutarchi tempora;
    b) postea demum;
  2. ne post Epicurum quidem.

B. Vocabula, quae apud Epicurum primum novam induerunt notionem.

Qui scriptores vel libri pro norma purae Atticorum dialecti habendi sint, nemini ignotum erit, qui Georgii Kaibel observationes ut breves ita elegantes in libro cui inscripsit: Stil und Text der Ἀθηναίων πολιτεία des Aristoteles Berol. 1893, vel Alberti Thumb die griechische Sprache im Zeitalter des Hellenismus Argent. 1901 diligenter perlegerit.

Quid autem κοινή quam aiunt sit, hoc loco non disputabo, quia origo illius sermonis ac natura ipso nostro qualicumque confecto opusculo rectius intellegetur; equidem id tenendum esse censeo quod olim Wilamowitzius (Ztschr. f. Gymn.-W. 1884, p. 106 sq.), acri usus iudicio primus breviter statuit, κοινήν esse dialectum atticam colore ionico infuscatam, quam opinionem plerosque nunc comprobare video, e quibus nominandi sunt:

G. Kaibel (l. l. p. 36 sq.), Hatzidakis, Einleitung in die neugriech. Sprache 1892 (p. 172 sq. et passim), Schweizer, Grammatik

der pergamenischen Inschriften 1898 (p. 14—33), A. Thumb (l. l. passim); de ceteris v. Witkowski in Burs. Jahresbericht 1904 p. 153 sq.

Restat, ut de subsidiis ad verborum locos cognoscendos appositis disseram:

Consentaneum est me primum lexica usu trita, Stephani, Passovii[1]), Papii, Sophoclis adisse nec non Herwerdeni lexicon Graecum supplet. et dialecticum 1902 (cum appendice 1904) et Kumanudis[2]) συναγωγὴν λέξεων ἀθησαυρίστων .... Ἀθήνησιν 1883.

Quibus addidi si quae sunt edita singulorum lexica auctorum, quorum e numero haec nomino: Schweighaeuseri in Herodotum, Sturzii in Xenophontem, Esseni indicem Thucydideum[3]), Astii lex. Platonicum, Reiskii-Mitchelli in oratores Atticos, Preussii indicem Isocrateum et Demosthenicum, Reinholdi in Hyperidem (ed.[3] Blass), Bonitzii ind. Aristotelicum, indices in Theophrasti editione Schneideriana, Hercheri in Aeneam tacticum, Schweighaeuseri lex. Polybianum, Wyttenbachii indicem ad Plutarchum, aliorum indices, quos singillatim afferre longum est. Quod attinet ad Hippocratem, primum Foesii oeconomiam Hippocraticam inspexi, tum cum ille minus quam speraveram praeberet, omnes corporis Hippocratici libros praeter epistulas ipse perlegi neque exiguum percepi fructum (cf. κίνημα, κοίλωμα, λαμπηδών, λιτός, κοπιάω, διεκπίπτω). Neque silentio praeterire volo Iacobii Comicae dictionis indicem, Hatch-Redpath A Concordance to the Septuagint.... Oxon. 1897, Grimmii Lexicon Graeco-Latinum in libros Novi Testamenti Lips.[3] 1888. Praeterea fragmenta et Chrysippi et eorum qui fuere ante Socratem philosophorum, praestantissimis nunc edita collectionibus, sedulo perspexi.

Papyros quoque et titulos neglegere nolui, quorum has adhibui collectiones:

1. Papyri Graeci mus. antiquarii publici Lugduni-Batavi I 1843. II 1885 ed. Leemans = Pap. Leem.
2. Papiri Greco-Egizi ... da Petrettini, Vindob. 1826.
3. Greek Papyri in the British Museum ed. Kenyon vol. I et II. = Pap. Br. Mus.

---

[1]) Cf. etiam Alex. Weiske, Bemerkungen zu dem Handwörterbuch der gr. Spr., begründet von Fr. Passow, Lipsiae 1898.

[2]) Συναγωγὴν λέξεων νέων ὑπὸ τῶν λογίων πλασθεισῶν quae Athenis anno 1900 prodiit, adhibere mihi non licuit.

[3]) Lexicon Betantii mihi non in manibus fuit.

4. The Oxyrhynchos Papyri ed. Grenfell et Hunt vol. I, II, III IV (a. 1898 sq.) = Pap. Ox.
5. The Flinders Petrie Papyri ed. Mahaffy vol. I 1891, vol. II 1893.
6. Notices et Textes des Papyrus Grecs du Musée du Louvre ... in: Notices et extraits des manuscrits de la bibliothèque impériale ... tom. XVIII, 2, 1858 (ed. Brunet de Presle) = Pap. Paris.
7. Aegyptische Urkunden aus dem Berliner Kgl. Museum ed. Wilcken aliique Berolini inde ab a. 1892, vol. I—III, IV fasc. 1, 2. = Pap. Berol.
8. Corpus Papyrorum Raineri ed. Wessely 1896 (I).
9. Griechische Zauberpapyrus ... ed. Wessely (Denkschr. d. Kaiserl. Akad. d. Wissensch. in Wien, phil.-hist. Classe, 1888 et 1893).

Neque minoris momenti quam papyri mihi videbantur tituli:

1. Inscriptiones graecae = I. G.
2. Corpus Inscriptionum Graecarum = C. I.
3. Collitz-Bechtel, Sammlung der griechischen Dialectinschriften, 1884 sq.
4. Bechtel, die Inschriften des ionischen Dialects (= Abh. der kgl. Ges. d. Wiss. zu Goettingen 1887), quorum titulorum indicem confecit Fuochi, Studi ital. di fil. classica II, 1894.
5. M. Letronne, Recueil des inscriptions grecques et latines de l'Égypte 1842—1848 (vol. I, II).
6. M. Fraenkel, die Inschriften von Pergamon, vol. I, 1890 = Inscr. Perg.
7. Kaibel, epigrammata gr. ex lapidibus collecta, Berolini 1878 = Kaib. epigr.
8. Dittenberger, Sylloge inscriptionum Graecarum.
9. eiusdem Orientis Graeci inscriptiones selectae, duo voll. 1905. = Ditt. orient. insc.

Reliqui libri, quos rarius adhibui, suo quisque nominabuntur loco.

Fuit tempus, cum homines etiam doctissimi mirarentur in libris auctorum posteriorum tantam inveniri vocabulorum copiam quibus antea poetae soli uterentur. Atque tum id genus vocabulorum ex poetis sumptum esse iudicaverunt. Qua de re quod nos

aliter statuimus, Wilamowitzii imprimis debemus studiis, qui eiusmodi voces communis Graecorum recentiorum sermonis esse censuit, in quem ex Ionum maxime dialecto irrepsissent. Sed de huius opinionis veritate tum demum iam non dubitabitur — video enim falso dubitare Guilelmum Schmid, qui opus de Atticismo confecit — cum Hippocratis, Aristotelis, Theophrasti, aliorum genus dicendi diligenter perquisitum erit.

Atque Eduardum Norden audio discipulis auctorem fore, si hoc opusculum peritis probatum erit, ut de compluribus eiusdem fere aetatis scriptoribus, veluti de eis libris, qui vel Platonis vel Demosthenis nomine falso feruntur, hunc in modum quaerant. Quod cum non solum ad linguae communis originem cognoscendam utile sit, sed etiam, ut genuini libri a spuriis secernantur magni sit momenti (cf. ταρβέω, συγγενικός, παραζεύγνυμι al.), prospere ut eveniat nemo magis optat quam auctor, qui ipse Chrysippi copiam verborum similiter perquirere in animo habet. Tamen etiam Epicurus hunc in modum acri castigatus examine nonnihil ad quaestionem illam promovendam mea quidem sententia valebit. Consideremus igitur primum quae vocabula Epicuri ante eum apud poetas tantum obvia sint.

A I 1a.

Δι-αθρέω Us. Ep. p. 3, 4 μείζους.. βύβλους διαθρεῖν] ante Epicurum tantum legitur Eur. frg. 102, 2 συμφορὰς τὰς τῶν πέλας πάντες διαθρεῖν; frg. trag. adesp. 26, 2; Aristoph. Equ. 543 [1])* τοὺς ἀνέμους διαθρῆσαι; Nub. 700* φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει; Thesm. 658* τὰς διόδους διαθρῆσαι; cum tamen inveniatur etiam in LXX interpretum versione Pentateuchi Num. 23, 10 nec non apud Diodorum, Aelianum, alios, id ex Euripide vel Aristophane decerptum esse negabimus.

Similis est condicio vocabulorum horum:

Κατα-ξαίνω Stud. Vindob. X 195, 17 ὅταν.. μήτε τὴν σάρκα καταξαίνῃς.

Proprie dictum: Hippocr. saepe εἴρια κατεξασμένα, Plat. com. apud Pollucem 7, 30 (frg. II 693, 52 M.; 245 ed. Kock).

---

[1]) Numeri sunt editionis Bergkianae alterius Lips. 1884; *asterisco significantur loci lyrici.

Translate, ut Epicurus, Aesch. Ag. 196 [1]* κατέξαινον ἄνθος Ἀργείων Soph. Ai. 728 πέτροισι πᾶς καταξανθείς; Eur. Med. 1017 κατεξάνθην πόνοις, idem saepius, Aristoph. Ach. 320* μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον εἰς φοινικίδα.

In communi sermone: Parthen. 32, 11 de amantibus — VT Iudith 8, 7 καταξανῶ τὰς σάρκας ὑμῶν ἐν ταῖς ἀκάνθαις et 8, 16 — Diod. 5, 38 alii.

Καταστροφή pro θάνατος *mors* 79, 7 μέχρι γὰρ καταστροφῆς ἄδηλον = Stud. Vind. X 191, 17. Similiter Soph. Oed. C. 103 (Dind.) βίου .. πέρασιν .. καὶ καταστροφήν — Thucydides loco poetico in oratione funebri Periclis 2, 42 ἡ νῦν τῶνδε καταστροφή.

In sermone recentiore:

Polyb. 2, 10, 5. 3, 19, 10 — VT Macc. 1, 2, 49. 3, 44, alibi. Cuius notionis usus amplior vel ex eo apparet, quod Antiatticista in Bekkeri Anecd. Gr. 104, 22 eam tueri conatur: καταστροφὴν ἐπὶ τελευτῆς.

Cf. καταστρέφειν *mori* Epic. 61, 18; προκαταστρέφειν 77, 5; προκαταστροφή *mors praematura* 81, 7.

Ματάζω 22, 5 (cf. apparatum criticum) οἱ λέγοντες ἀσώματον εἶναι τὴν ψυχὴν ματάζουσιν.]

Apud poetas: Aesch. Ag. 984*, Soph. Oed. R. 891*.

Apud posteros: Philonem I 178, 7 ed. Cohn, Iosephum B. I. 6, 2, 10, alios.

† [2])Ὀγκόω 41, 15 ταῦτ' ὀγκοῖ ματαίως translate usurpatum sicut apud poetas.

Soph. frg. 856, 2 N οἶκος .. ὀγκωθεὶς χλιδῇ; Eur. Heracl. 195; Androm. 319 βίοτον ὤγκωσας μέγαν et saepe apud eundem e. g. frg. 825, 2; Aristoph. Vesp. 1024 οὐδ' ὀγκῶσαι τὸ φρόνημα; Ran. 703 (in choris); Xenoph. comm. 1, 2, 25 loco poetico.

Raro apud recentiores: Plut. conv. 1, 2, 3, [Longin.] περὶ ὕψους 28 ὤγκωσε τὴν νόησιν.

Proprie dictum: Hippocr. de artic. 14 II 136, 20 ed. Kuehlewein = IV 122 L (ἐξ-ογκοῦν) — [Aristot.] probl. 24, 7. p. 936 b 11 — Babr. 86, 3.

Πάραυτα 283, 9 pro παραυτίκα ut poetarum (Aesch. Ag. 738),

---

[1]) Numeri sunt editionis Wecklinianae.

[2]) De cruce cf. p. 8 not. 2.

ita communis sermonis: Polyb. 10, 15, 4 — Pap. Ox. I 120 vers. 2 — Pap. Br. Mus. I 90, 195 = Wessely pap. 121 v. 195, alibi — Pap. Berol. III 950, 7.

Rarius a posteris atque ita, ut num sermonis cotidiani propria vocabula fuerint dubitemus, usurpantur haec:

βρυάζω τῷ κατὰ τὸ σωμάτιον ἥδει 156, 4; 337, 24 (cf. Suidam βρυάζει· εὐφραίνεται).

frg. trag. adesp. 1 βρυαζούσης (?) λεαίνης[1] — Cratini loco corrupto poetici ut videtur coloris 2, 20 Mein. = 9 Kock.

Timoth. frg. 7 Wilam.

E prosae orationis auctoribus habent Duris (Schol. Eur. Hec. 915) et Synesius.

ἡ φιλία περιχορεύει τὴν οἰκουμένην κηρύττουσα .. Stud. Vind. X, 195, 21 loco poetico. Similiter Lucianus imag. 9 — Clem. Alex. protr. 2, 17 — Libanius IV, 1070, 23 R. Primum legitur apud Euripidem (Phoen. 320).

ταρβέω 62, 17 ὅπως μήτε ἀλγῶμεν μήτε ταρβῶμεν.

Verbum apud poetas frequens in Cypriorum[2]) ore erat: cf. Glossarium inscriptum ποῖαι γλῶσσαι κατὰ πόλεις cod. Urbinatis gr. 157 fol. 276 Κυπρίων ταρβεῖ. φοβεῖται (cf. Bekk. Anecd. p. 1095). [Plat.] Ax. 370 A — Plut. Ant. 39, 4.

De nonnullis vocabulis non dubito quin Epicurus ea ut ornamenta poetica adhibuerit, velut ἱμερτός 158, 28 τὴν ἱμερτὴν καὶ ἰσόθεόν σου εἴσοδον; οὐρανομήκης 156, 23 οὐρανομήκη σημεῖα ἐνδέδειχθε].

Her. 2, 138 — Isocr. 15, 134 (nota eam orationem ab Isocrate sene conscriptam esse) — Aristot. rhet. 3, 7 p. 1408 b 13 συγγνώμη γὰρ ὀργιζομένῳ κακὸν φάναι οὐρανόμηκες ἢ πελώριον εἰπεῖν. — Lib. or. XI § 202 t. I 506, 13 ed. Foerster ἱερὸν οὐρανόμηκες.

A I 1b.

Sunt alia vocabula, quae ut a scriptoribus vere Atticis vitantur, ita apud poetas et apud Iones hic illic leguntur. Eorum

---

[1]) Servatum ab Hesychio: βρυαζούσης λεαίνης ἐν Ἀθάμαντι. ἀκμαζούσης ἢ ἐγκύμονος (*Aeschyli Athamas dici videtur:* Nauck.)

[2]) Ne Boeoti quidem voce carebant: cf. Herodianum II 930, 5 Βοιωτοὶ δὲ τάρβειμι (φασίν).

certe non exigua pars Ionicam originem prae se fert, attamen certi aliquid statuere in praesens nondum audeo.

Atque praemitto tria, quae a verbis Atticis praepositione tantum praefixa differunt:

ἐ ξ - α κ ρ ι β ό ω [1]) quod Epicurus in deliciis habet cf. 3, 3. 4, 8. 22, 12. 27, 2. 28, 16. 31, 17; 20 al.] Soph. Trach. 426 ταὐτὸ δ'οὐχὶ γίγνεται/δόκησιν εἰπεῖν κἀξακριβῶσαι λόγον — Hippocr. prorrhet. IX 8 ἐξηκριβῶσθαι . . πάντες οἱ τρόποι λέγονται τῶν προῤῥησίων. —

Apud recentiores:

Aristot. Eth. Nic. 1, 12. p. 1101 b 34 et bis praeterea, Theophr. H. Pl. 9, 16, 6; Polyb. 2, 56. 4; VT Dan. 7, 19, alibi.

† [2]) Κ α τ α - ῥ - ῥ έ π ω 41, 15 μὴ καταῤῥέπῃ ἄλλοτε ἄλλως ἐπὶ τὸν μοναχὸν τρόπον . .]

Soph. Ant. 1158 τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καταῤῥέπει τὸν εὐτυχοῦντα. ubi alteri editores καταῤῥέπειν codicum corrigunt, alteri verbum transitive usurpatum esse annotant.

In sermone pedestri

a) Ionico: Hippocr. de artic. 43 II 168, 9 K = IV 184 L τὰ ἀκρώμια καταῤῥέποντα. —

b) communi: epistula Eumenis II (Ditt. Orient. inscr. 351, 51): πάντες κατέῤῥεπον εἰς τὴν αὐτὴν ἡμῖν γνώμην; Polyb. 6, 10, 7.

π ε ρ ι - κ υ κ λ ό ω 53, 20 τὰ δὲ τὴν αὐτὴν δίνην περικυκλοῦντα].

Aristoph. in choro Av. 346 πτέρυγά τε παντᾶ ἐπίβαλε περί τε κύκλωσαι.

Her. 8, 78 et ex recentioris auctoribus sermonis, inter quos Xenophon quoque numerandus est (cf. Rutherford Phryn. p. 160 sq.):

Xen. An. 6, 3, 11 — Aristot. H. An. 4, 8 p. 533 b 11 — VT Gen. 19, 4; Exod. 36, 20 [3]).

Accedit Pap. Br. Mus. II 325. 328 et περικυκλόνω Graecorum nostrae aetatis.

---

[1]) De tragicorum more quo multis verbis ἐκ-praefigunt cf. Wilamowitz Eurip. Heracles² II pag. 41 sq., cui cum dicit p. 42: ‚Alkaios und Anakreon zeigen nichts dergleichen' assentiri nequeo, cf. ἐκ-χαυνοῦν Alc. frg. 60, 2 Hiller⁴.

[2]) Cruce significavi locos ex Epicuri epistula II sumptos, quam Usener p. XXXIX ex Epicuri περὶ φύσεως libris compilatam dicit.

[3]) Cf. Anz, subsidia ad cognoscendum Graecorum sermonem vulgarem e Pentateuchi versione Alex. repet.-Diss. phil. Hal. XII (1891) p. 312 sq..

Cetera exempla haec sunt: a. verba:

Βαρέω pro βαρύνω Epicurus in epistula ad matrem Oenoandis lapidi incisa 12 B 9 = Mus. Rh. 47, 428 οὐκ οὖν ἑκάτερον ὑμῶν ἰδίᾳ δεῖ βαρεῖσθαι δι' ἡμᾶς.]

De quo verbo audias primum Thomam Mag. p. 62, 15 R: βαρύνειν χρήσιμον, βαρεῖν δὲ ἄχρηστον παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν. Exstat autem:

Hom. γ 139; τ 122, in novo Sapphus fragmento Berolinensi col. II v. 15 (cf. Blass, Herm. XXXVII p. 475) βάρηται i. e. βαρεῖ. Hippocr. de morbis IV 49; VII 578 L. βαρέεται — Plat. loco poetico Conv. 203 B τὸν τοῦ Διὸς κῆπον εἰσελθὼν βεβαρημένος ηὗδεν. —

In communi sermone frequentissimum verbum fuisse docent haec testimonia:

VT Ex. 7, 14; Paul. ep. ad Cor. II 1, 8 aliaque in Novo Testamento, titulus anni 174 p. Chr. CI 5853, 13 = Inscr. It. et Sic. 221, 15, usus Graecorum hodiernorum (cf. Hatzidakis l. l. p. 396), aliaque permulta, de quibus vide Anzium l. l. p. 266, qui de forma frequenti βεβαρημένος plura dicit.

Κοπιάω 59, 3 μηδὲ γέρων . . κοπιάτω φιλοσοφῶν] Probe Atticum fuit κάμνειν cum participio coniunctum.

Loci sunt hi: Aristoph. Av. 734 ὥστε παρέσται κοπιᾶν ὑμῖν/ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν (in choro); Thesm. 795 κἂν καταδάρθωμεν ἐν ἀλλοτρίων παίζουσαι καὶ κοπιῶσαι (in parabasi) et in duobus eius fragmentis.

Κοπιῶ τὰ σκέλη dicit Alexis 3, 451 M = 147 K neque Menander voce caret.

In sermone pedestri:

Hipp. de victu sal. 7 VI 82 L ὁκόσοι κοπιῶσιν ἐκ τῶν δρόμων, ibidem τῷ κοπιῶντι, de victu II 66 VI 582 L (bis), de locis 10 VI 294 L, de affect. internis 50 VII 294.

Aristot. H. Anim. 9, 26 p. 605 a 30 et saepius.

VT Sir. 40, 31 δραμοῦνται καὶ οὐ κοπιάσουσι; ibidem 49, 4; in NT saepissime, ut ev. Io. 4, 6, et apud posteriores.

Accedunt titulus Inscr. Sic. et It. 1811 Λογγίνῳ κοπιάσαντι i. e. defuncto, et mag. papyrus Parisina v. 1766 (Wessely p. 88).

Χαυνόω 306, 18 ἡ ταπεινὴ ψυχὴ τοῖς . . εὐημερήμασιν ἐχαυνώθη.

Simili modo translate usurpatum ab Alcaeo frg. 60, 2 ed. Hiller[4]: ἐκ δὲ παίδων χαύνοις φρένας cum ἐκ-in tmesi, ab Euripide

Andr. 931 τούσδ' ἐχαύνωσαν λόγους, ab Hippocrate de artic. 42 II 167, 11 K=IV 182 L ἐκ-χαυνοῦν τὸν πολὺν ὄχλον.

Plat. loco poetico Lys. 210 E οὕτω χρὴ . . τοῖς παιδικοῖς διαλέγεσθαι ταπεινοῦντα καὶ συστέλλοντα, ἀλλὰ μὴ ὥσπερ σὺ χαυνοῦντα καὶ διαθρύπτοντα.

[Aristot.] de virt. et vit. 7 p. 1251 b 18 χαυνοῦσθαι τιμώμενον μικροψυχίας ἐστίν — Polyb. 6, 57, 7 — Babr. 95, 36 ὁ νοῦς ἐχαυνώθη.

Sensus proprius verbi est apud Ephippum comicum 3, 326 M = 6, 5 K χαυνοῦσ' . . . . .[1]) (τὸ στόμα) et Democritum cf. Aelian. N. A. XII, 17 Δημόκριτος λέγει . . χαυνοῦσθαι . . ὑπὸ τοῦ νότου τὰ σώματα ταῖς κυούσαις (cf. Diels Fragm. der Vorsokratiker p. 398).

b) substantiva:

Εὐθυμία in epistula ad matrem fg. 9, 1 (Mus. Rh. 47, 426) οὐδὲν οὕτως εὐθυμίας ποιητικόν, ubi Usener bene annotavit Epicurum de εὐθυμίῃ Democritea loqui (cf. Diels l. l. p. 440 frg. 191).

Primum legitur apud Pindarum Isthm. 1, 63; Ol. 2, 38, deinde apud [Hippocratem] epid. II, V 126 L; epid. IV, V 252 L et Xenophontem (ter in Cyropaedia).

Etiam Aristoteli, si quidem eius est problema 30, 1 p. 954 a 25, aliisque recentioribus in usu est.

πέμψον μοι τυροῦ

κυθρίδιον scripsit Epicurus in epistula quadam 156, 17, ad quam Usener annotat: *ut ad Ionicum amicum ionica utitur forma*, perbene, sed forma non solum Ionica fuit, sed etiam κοινῆς propria. Cf. Hatzidakis p. 161 qui ut Ioseph. A. I. 8, 3, 6; Clem. Al. paed. 2, 5 alia affert, ita omittit Hippocr. de morb. mul. I 51 VIII 110 L, ubi codex θ Vindobonensis formam κυθρίδιον praebet.

χυτρίδιον exstat Hippocr. VII, 238. 394 L, Aristoph. Ach. 463, 1175; Pac. 202; Eccl. 745 — Alex. com. 3, 494 M = 244 K — [Aristot.] mirab. 141 p. 845 a 5; in papyro magica Lugd. col. 13, 21. 32.

Notes quaeso etiam formam deminutivam. Cf. ἀκάτιον 150, 10. σωμάτιον 156, 4; ἐπιστόλιον 146, 14.

Περιπλοκή. 8, 4 αἱ ἄτομοι . . τῇ περιπλοκῇ κεκλιμέναι 8, 9: vox nota philosophiae atomisticae; cf. Democriti fragm. e. g.

---

[1]) χαυνοῦσ' libri; χανοῦσ' Meinekius et Kockius, non recte mea quidem sententia.

Diels p. 375, 38 et Galen. II 59 K.; primum apud Euripidem Phoen. 495 περιπλοκὰς λόγων.

Antiphan. 3, 41 M = frg. 74, 1 K περιπλοκὰς λίαν ἐρωτᾷς et Strat. com. 4, 546 = frg. 1, 35 K τί οὖν περιπλοκὰς λέγεις; i. e. *ambages*.

Sermonis pedestris auctores vocabulo usi sunt inde ab Aristotele H. An. 5, 4 p. 540 b 4 (de coitu), similiter Polyb. 2, 56, 7 (γυναικῶν), aliter Marcus Anton. 12, 1 ἵνα ἐλευθέρως καὶ χωρὶς περιπλοκῆς λέγῃς et Pap. Ox. III 533, 10 μὴ ἔχωμεν περιπλοκὰς πρὸς τὸν ἀντίδικον.

Huc etiam referendum videtur

† Περίστασις cuius sensus primarius τὸ περιεστηκέναι apparet Epic. 49, 13 διὰ τὴν ... ψυχρασίας περίστασιν, Teleclid. com. 2, 375 M = 35 K δόμων περίστασις; [Aristot.] probl. 2, 29 p. 869 a 21 διὰ τὴν τοῦ ψυχροῦ περίστασιν, paulo aliter VT Ezech. 26, 8 ποιήσει ἐπὶ σὲ κύκλῳ περίστασιν ὅπλων.

A posteris mutatur notio ita ut condicionem, res adversas, calamitatem significet: ut [Hippocr.] praec. 3 IX 254 L πάντα γὰρ τὰ πάθη διὰ πολλὰς περιστάσιας καὶ μεταβολὰς μονῇ τινὶ προσκαθίζει. — apud Epicurum 39, 13 τοιαύτης οὔσης τῆς περιστάσεως; Teletem 40, 1. 41, 7 (= *temporis ratio*) — apud Polybium saepe — Pap. Paris. 367, 164 κατὰ τὴν ὁμοίαν περίστασιν (II. saec. a. Chr.); Pap. Br. Mus. I 30, 21 ἐνβεβλοφέναι εἰς τὴν ἡμετέραν περίστασιν Pap. Paris. 217, 14 (a. 120 a. Chr.) in titulis, ut Ditt. syll.² 529, 2, 7 (Tomis I saec. a. Chr.) διὰ τὰς τῶν καιρῶν περιστάσεις.

De notione calamitatis, quamquam apud Epicurum non reperitur vide Phryn. 376 Lob. (473 Ruth.) περίστασις ἀντὶ τοῦ συμφορὰ τιθέασιν οἱ Στωικοί et Antiatticistam repugnantem (Bekk. Anecd. 112).

Cf. Inscr. Graec. II 1, 628 διὰ τὴν κοινὴν περίστασιν (cladem Sullanam).

Vocabulum † Πρηστήρ (Epic. 47, 7) cum nusquam fere in communi sermone occurrat — nam pap. mag. Paris. v. 1159 τοὺς πρηστῆρας ἀνάγων, v. 3059 ὁρκίζω σε τὸν τῶν γιγάντων τοῖς πρηστῆρσι καταφλέξαντα poetici coloris videntur — breviter tango: cf. Hes. Th. 846; Eur. frg. 384, 3. 1, 3, 1; Aristoph. Lys. 974 (in choro); Heraclitum frg. 31; Xenoph. Hell. Aristot. meteor. 1, p. 1339 a 4 Theophr. frg. 5, 53, Aelianum, Plutarchum.

Πρόσοψις Stud. Vind. X 192, 24 ἀφαιρουμένης προσόψεως ... ἐκλύεται τὸ ἐρωτικὸν πάθος.].

Apud poetas: Pindarum Pyth. 4, 29; Soph. El. 1286* φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν; Ai. 70; Eur. Andr. 685 ἐς πρόσοψιν τῆς ἐμῆς ἐλθὼν / γυναικός.

In sermone pedestri

a) Ionico [Hippocr.] epid. V, V 208 οἰόνπερ λέπρη τὴν πρόσοψιν.

b) recentiorum: VT Dan. 2, 31 (bis) πρόσοψις τῆς εἰκόνος φοβερά; Macc. 2, 6, 18.

C. I. add. 3846 l. 60, 4530.

Falso afferri videntur loci Thuc. 2, 89. 4, 29 cf. Krueger ad hunc locum.

† Ῥῆξις 44, 16 tonitrus fieri κατὰ ῥῆξιν . . νεφῶν].

Alc. frg. 149 Bergk.[4] Eur. Phoen. 1256: ἐμπύρους τ' ἀκμὰς | ῥήξεις τ' ἐνώμων . .

saepissime apud Hippocratem, velut progn. I 84, 11 K = II 126 L αἵματος ῥῆξιν διὰ ῥινῶν; aphor. IV 530 φλεβίου ῥῆξιν. Cf. etiam Aristot. de gen. an. 4, 4 p. 773 a 19; Theophr. frg. 3, 17; auctorem περὶ κόσμου 4 p. 394 b 17; Plutarchum. Alii permulti ῥῆγμα praeferunt.

† Ὑγρασία 50, 2. 9. Vocabula in ασία, velut θερμασία pro θερμότης (cf. infra s. v.), ψυχρασία pro ψυχρότης (cf. infra s. v.), ut Ionicae originis[1]), ita frequentia in κοινῇ ideoque ab Atticistis damnantur. Cf. quae de θερμασία dicemus et Hatzidakis l. l. 287.

Anaximander θάλασσαν dixit εἶναι τῆς πρώτης ὑγρασίας λείψανον (Diels Vorsokr. p. 20). Creberrima est vox apud Hippocratem, ut aphor. IV 552 L; de flatibus 12 VI 108.

Habent etiam Alexis comicus 3, 440 M (= 124 K) atque quinque locis Aristoteles, Theophr. H. Pl. 3, 13, 2. 6; C. Pl. 5, 11, 2; VT Ezech. 7, 17; Diodorus aliique.

c) adiectiva:

† Ἀραιός 37, 9 exstat quidem in additamento ab Usenero infra textum posito, sed Epicuro talis vocis usus vindicandus est propterea quod ipse 49, 14 ἀραιότης habet et quia ἀραιός apud omnes fere philosophos Ionicos, e quibus nostrum pendere constat, occurrit, cum mundi creationem describunt; cf. Anaxim. frg. 1; Empedocl. frg. 104 καὶ καθ' ὅσον ἀραιότατα ξυνέκυρσε πεσόντα, Melissum frg. 7 e. q. s.

---

[1]) Apud Hippocratem ingens est multitudo vocum in -ασίη, e. g. ξηρασίη φλεγμασίη, ἰσχνασίη, θερμασίη.

Propter locos Homeri, Hippocratis de vet. med. I 27, 2 K= I 626 L; epid. I 204, 18 K = III 688 L permultos alios apud eundem, philosophorum quos supra attuli, vocem ionicae originis esse arbitror, praesertim cum Attici usus nulla exstent vestigia. Nam Xenophon (rep. Lac. 11, 6) id ex Iade sumpsisse mihi cum aliis videtur; cf. Rutherf. Phryn. p. 166, Thumb l. l. p. 215.

E reliquis habent Aristoteles (cf. Bonitz s. v.), Chrysippus II 222, 23, Lucianus, Babrius 108, 6. Vivit vox etiam in sermone neograeco: ἀριά adv. (Thumb p. 215)[1]).

Εὐσταθής proprium Epicuri, e. g. 121, 34: τὸ ... εὐσταθὲς σαρκὸς κατάστημα, vituperatum ab Atticistis Phryn. p. 238 L, 347 R; Thom. M. p. 110, 8 neque immerito: exstat enim in sermone pedestri: Hippocr. epid. I 181, 13 K = II 600 L; aphor. IV 488 L εὐσταθέες νοῦσοι apud Democritum frg. 191 αἱ δ' ἐκ μεγάλων διαστημάτων κινούμεναι τῶν ψυχῶν οὔτε εὐσταθέες.. οὔτε εὔθυμοι. Hoc quoque in vocabulo adhibendo Epicurum a Democrito pendere apparet neque recte Rutherfordius Phryn. 347: *Epicurus re-introduced the words* (scil. εὐσταθής et εὐστάθεια) *and his example was followed by subsequent writers.* Primum enim virum illum doctum fugerat locus Democriteus; tum explicari non poterit, quomodo homines illiterati qui Veteris Testamenti Es. 3, 13; Sir. 26, 18 interpretati sunt vel is qui epigramma Kaib. 393, 1 fecit, illam vocem ex Epicuro depromere potuerint. Sed appono reliqua testimonia:

Hom. σ 374 μέγαρον; ψ 178 θάλαμος proprie, ut Kaib. ep. 618, 7 ἅρμα.

Dionis H. — Philonis — Procopii 117, 4[2]).

Ὁλοσχερής 3, 5 κατασχεῖν τῶν ὁλοσχερωτάτων (cf. Useneri annotationem) δοξῶν; 4, 1 τῶν ὁλοσχερωτάτων τύπων. Vocabulum ab Atticistis damnatum est, id quod elucet e verbis Antiatticistae in Bekk. Anecd. p. 110 ὁλοσχερῶς Δίφιλος. Adiectivi usus incipit a Sophocle (frg. 1026, 4 N) et Hippocrate de alimento 26 IX 106 L

---

[1]) Aquila in interpretatione VTi duobus locis ἀραιός pro ταπεινός LXX interpretum posuit: Psalm. 81, 3; Prov. 10, 15.

[2]) Cf. Luigi Galante, Studi sull'Atticismo II. L'Atticismo di Procopio di Gaza, Firenze 1904 p. 117, qui in eo errat, quod vocabulum inter bona Attica numerat.

αἷμα ὁλοσχερές = *integrum*. Eiusdem temporis est titulus apud Bechtelium, Ion. Inschr. no. 43, 9 = Ditt. syll.² 468.

Frequens est apud posteros: Theophr. H. Pl. 3, 18, 5 τῷ δὲ σχήματι τὸ ὁλοσχερές..— [Theocritum] 25, 210 βάκτρον.. ὁλοσχερὲς ἔσπασα — Polyb. 2, 15, 3 ἡ ὁλοσχερεστάτη χορηγία (*praecipua pars commeatus*) et persaepe, alios.

His litterarum testimoniis magna papyrorum et titulorum addi potest copia: Pap. Paris. 364, 81 ὁλοσχερέστερον ἐπεσταλκέναι (2. saec. a. C.); C. I. I 1770, 4 ὁλο[σχερ]ῶς in edicto Flaminini cos. (2. s. a. C.)[1].

Inscr. Perg. 163 B col. II, 7 (aetatis Eumenis II) τὰ μὲν ὁλοσχερῆ („*die allgemeinen Gesichtspunkte*", Fraenkel); C. I. III 4717, 20 (— ῶς) Aegypt. tit. primi saec. a. C., Pap. Berol. I 86,24 ὁλοσχερὴς ἐξουσία; Pap. Br. Mus. II 220.

Neque omittam locos VTi Ez. 22, 50; Macc. 2, 5, 31.

Π ρ ο σ ε μ φ ε ρ ή ς 19, 18 ἡ ψυχὴ σῶμά ἐστι λεπτομερὲς... προσεμφερέστατον δὲ πνεύματι; 20, 1 προσεμφερές.]

Eur. frg. 382, 13 — Agath. 4, 3; Theodect. frg. 6, 4; frg. trag. adespot. 117.

Pollux 9, 130 etiam Aristophani vocem tribuit (frg. 2,1136 M = 460 K).

Herodotus 4, 2, Xenophon Conv. 4, 19, Aristoteles tribus locis, Theophrastus decies usurpant illud vocabulum, quod post eos ex ore hominum evanuisse videtur. Non ita

Π ρ ο σ η ν ή ς. λεῖα καὶ προσηνῆ κινήματα τῆς σαρκός Epicurus voluptates dixit (279, 22 alibi quoque).

In poesi:

Anacr. frg. 12 ed Hiller⁴: οὐ δηὖτ' ἔμπεδός εἰμι οὐδ' ἀστοῖσι προσηνής.

Pind. Pyth. 3, 52 — Emped. frg. 130 ed. Diels: ἦσαν δὲ κτίλα πάντα καὶ ἀνθρώποισι προσηνῆ — Serap. frg. trag. 1, 2 — Menand. 4, 251 = 584 K.

In sermone pedestri:

Her. 2, 94 — Hippocr. I. 113, 22 K = II 244 L; I 120, 4 K = II 272 L; II 227, 20 = IV 294 ἱμάντι... ἰσχυρῷ, προσηνεῖ et saepissime.

[1]) Cf. P. Viereck, Sermo Graecus quo senatus populusque Rom.... usi sunt, Gott. 1888 p. 75.

Ex Atticis unus Thucydides (6, 77 in oratione) nominandus est;

e recentioribus: Teles 20, 3 — [Aristoteles] physiogn. 5 p. 809 a 31 — Marcus Antoninus 5, 9 — Lucianus — Libanius, alii;

e titulis: Inscr. Perg. 167, 11 (a. 165 a. C.); CI 6306 = Kaib. epigr. 610, 2; CI add. 2113 c = Kaib. 538, alii.

Λ ι τ ό ς (Epic. 63, 12 λιτοὶ χυλοί) quoque huc referendum est. Quanquam enim in Ionum sermone pedestri non prius quam apud auctorem recentiorem libri de honestate, qui in corpore Hippocratico servatur, exstat, tamen λιτότης iam a Democrito dictum est: frg. 274 καλὸν . . κόσμου λιτότης.

Atque primum quidem legitur in fragmento Euripidis (327, 3 N): ὅταν δέ τις λιτῶν (λεπτῶν = λειτῶν libri) ἀπ' οἴκων εὖ λέγῃ πένης ἀνήρ, deinde apud Moschionem (frg. 9, 2 N.): Ἄργους δυνάστης λιτὸς ἐκ τυραννικῶν θρόνων.

Similiter Menand. 4, 200 M = frg. 422 K λιτὸν . . χλαμύδιον; 4, 258 = frg. 633 κἀπραξία γὰρ λιτὸν οὐ τρέφει βίον; Dionysius 3, 555 = frg. 7 K — Callimachus h. in Apoll. 1059: ὅς μιν ἴδῃ μέγας οὗτος · ὃς οὐκ ἴδε λιτὸς ἐκεῖνος · ὀψόμεθ', ὦ Ἑκάεργε, καὶ ἐσσόμεθ' οὐκέτι λιτοί; Lav. Pall. 25 λιτὰ . . χρίματα.

In sermone pedestri:

[Hippocr.] de honest. 8 IX 236 παρέξοδος λιτοτέρη; ibidem 228 L ἐστάλθαι λιτῶς (cod. Q, videtur glossa).

Aristot. rhet. 3, 16. p. 1416 b 25 λιτὸς λόγος. — Cynicorum proprium cf. Telet. 9, 13; 32, 18; saepius a Polybio usurpatum, deinde a multis, ut a Iosepho B. I. 5, 5, 7 (ἐσθῆτα . . λιτοτέραν), Epicteto, Plutarcho.

Varia lectio est in LXX VTi interpretatione: Iudic. 11, 3 ἄνδρες λιτοί A (κενοί B). Accedunt titulus Creticus tertii a. C. saeculi Ditt. syll.[2] 463, 116 αἰ δὲ λισσὸς εἴη *si solvere non poterit,* pap. Ox. II 281, 11 ἐπιδεξαμένη αὐτὸν . . λιτὸν παντελῶς ὄντα; sim. ibid. 22.

Cf. etiam Hesychium λιτός · ἁπλοῦς, εὐτελής et λισσούς · δεομένους. De etymologia v. Prellwitz, Wörterb. s. v. λεῖος.

Σ υ γ γ ε ν ι κ ό ς hunc in ordinem redegi, quamquam e numero poetarum unus testis Alexis comicus (3, 397 M = 30.7 K) est: τί τῶν κοινῶν κάτω καὶ συγγενικῶν δύναιτ' ἂν ἄνθρωπον φυγεῖν, ubi notionem eandem quam apud Epicurum 63, 2 ἀγαθὸν πρῶτον καὶ συγγενικόν videmus = σύμφυτον (Plat.) *congenitus.* Simili modo Hippocrates de

umoribus 12 492 L οἱ τρόποι τῶν νούσων, τὰ μὲν συγγενικά . . . τὰ δὲ ἐκ τοῦ σώματος . . [Hipp.] epid. IV, V 174 L. Hipp. epid. III, I 221, 2 K =III 52 L συγγενικὸν φθινῶδες. Nausiphanes dixit frg. 2 τὸ συγγενικὸν τέλος, quem locum magistri Epicurus l. l. respexit. Cf. deinde Aristot. probl. 4, 18 p. 878 b 27 συγγενικαὶ τρίχες; Dionys. Hal. A. R. 2 10; Plut. Pericl. 22 συγγενικὰ νοσήματα.

Titulus: Ditt. Orient. Inscr. 470, 20 συγγενικοῖς . . στεφάνοις κεκοσμῆσθαι aetatis Augusteae est.

[Demosthenes] 25, 89 συγγενικῶς καὶ φιλανθρώπως οἰκεῖτε τὴν πόλιν notionem familiaritatis subesse vult, quam Aristoteles quoque posterioresque exhibent.

A I 1 c.

Transeo ad ea vocabula quae ante Epicurum occurrunt et apud poetas, plerumque eos, qui fines sermonis cotidiani vix excedunt, et apud nonnullos scriptores non probe Atticos.

Huius generis haec habeo exempla:

Ἁδρότης 31, 16 ἀσύμβλητον αὐτὸν (scil. τὸν λόγον) πρὸς τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους ἁδρότητα λήψεσθαι].

Hom. Π 857 ψυχὴ δ'ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἀιδόσδε βεβήκειν ... λιποῦσ'ἀδρότητα καὶ ἥβην; Ω 6 Πατρόκλου ποθέων ἀδρότητά τε καὶ μένος ἠύ. Quid de Aristarchi lectione ἀνδρότητα iudicandum sit, nemo est quin sciat. Significat autem ἁδρότης *maturitatem* (cf. Her. 1, 17 ἁδροὶ καρποί; Arist. Metaph. 4, 7 p. 1017 b 8 σῖτος μήπω ἁδρός; de pueris Plat. Polit. 5, 466 E, — ἁδρότης frugum Theophr. H. Pl. 4, 12, 1), deinde omnia, quae vastitate quadam et robore praedita sunt (cf. Alexidem 3,461 M = 170 K ἰχθὺς ἁδρός), unde Epicuri notio translata: *vis, gravitas.*

In NTo Paul. ep. ad Cor. II 8, 20 i. q. copia.

Apud Aeschylum primum leguntur haec:

Νεάζω 59, 8 φιλοσοφητέον .. τῷ νέῳ ὅπως γηράσκων νεάζῃ τοῖς ἀγαθοῖς.]

Cf. Aesch. Ag. *761 φιλεῖ δὲ τίκτειν ὕβρις μὲν παλαιὰ νεάζουσαν ἐν κακοῖς βροτῶν, Suppl.* 111 — Soph. Trach. 144 νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγώς — Eur. Phoen. 714. [Anacr.] 37, 5 φρένας νεάζει.

Sermonis communis deinde factum esse verbum docent hi loci: Menand. 4, 276 M = 749 K — Aristot. de plantis 1, 1. p. 815 a 33 — Philonis aliorumque.

Πίστωμα 81, 5 τὸ βεβαιότατον — ἔχοντες].

Raro id quidem vocabulum legitur: Aesch. Pers. 174; Cho.

975; Eum. 214 (semper in plurali numero); Empedocl. frg. 5 ὡς δὲ παρ' ἡμετέρης κέλεται πιστώματα Μούσης.

In recentiore sermone: Aristot. Rhet. 1, 15 p. 1376 a 17 — in litteris Iudaicis bis: in Talmud cf. Sam. Krauss, Griech. und lat. Lehnwörter im Talmud, Berol. 1898/9, II p. 469, in Midrasch cf. Fuerst, Gloss. graeco-hebr. I p. 175.

Euripides haec duo verba primus praebet:

1. Καρπίζομαι 61, 17 ὁ σοφὸς.. χρόνον οὐ τὸν μήκιστον, ἀλλὰ τὸν ἥδιστον καρπίζεται.] Verbum a probae Atthidis studiosis spretum tuetur Antiatticista in Bekk. Anecd. p. 104, 5 καρπίσασθαι ἀντὶ τοῦ καρπώσασθαι. Exstat autem Eur. Hel. 1328*, Bacch. 401*, active = *fecundare*, unde notio generis medii, quae est *fructum percipere*, facile derivatur: sic Theophr. H. Pl. 8, 9, 1 — Theopompus apud Athenaeum VI 261 a — in V T Iob 5, 11 (A R); Prov. 8, 19 — neque ea voce abstinuit Hyperides frg. 119 Blass[3]. Cf. Hermog. III p. 382 W ἴδιον δὲ Ὑπερείδου τὸ.. ταῖς λέξεσιν ἀφειδέστερόν πως καὶ ἀμελέστερον χρῆσθαι..

Accedunt permulti tituli (v. Ditt. syll. indicem s. v.) et papyri: pap. Berol. I 101, 7; 179, 15; pap. Rain. I, 27, 27; pap. Ox. II 174, aliae.

In ore Graecorum nostrae quoque aetatis est.

2. Παρα-ζεύγνυμι 116, 7 (φύσεις) ἑτέραις παραζυγεῖσαι]. Similiter Eur. Ion. 22 κείνῳ γὰρ ἡ Διὸς κούρη φρουρὼ παραζεύξασα φύλακε σώματος; idem frg. 520 εἰ παραζεύξειέ τις χρηστῷ πονηρὸν λέκτρον et frg. 1055, 2 de conubio adhibuit.

Deinde verbum apud [Demosth.] prooem. 55 — apud LXX interpretes Iud. 10, 18, alios exstat.

In Alexidis fragmento (3, 477 M = 205 K) primum occurrit ἀσχολέομαι: ἐπειδὰν ἀσχολουμένους λάβω. Similiter Epicurus 162, 7 = Stud. Vind. X 192, 14 ὁ δὲ βίος μελλησμῷ παραπόλλυται καὶ εἷς ἕκαστος ἡμῶν ἀσχολούμενος ἀποθνήσκει [1]).

Cf. etiam Menand. 4, 315 M = 999 K med., Philem. 4, 66 M = 220 K act. — Aristot. Polit. 8, 3 p. 1338 a 4, alibi, active, Eth. Nic. 11, 7 p. 1177 b 4 med. ἀσχολούμεθα, ἵνα σχολάζωμεν — Polyb. 8, 5, 5 ἀσχολεῖσθαι ἐκ τοῦ καιροῦ *improvisis laboribus occupari* — Diodorus — Iosephus — permulti alii usque ad hunc diem. — In papyris: pap.

[1]) Nordenus me monuit et in hac sententia (ἕκαστος ἡμῶν ἀσχολούμενος) et in sequenti (s. v. ἀλυπία) vestigia trimetri iambici inesse, qua ex re recte conicit esse aliquam rationem inter Epicurum et illius aetatis comicos.

Paris. p. 320, 25, pap. Berol. II 665II 8, saepe οἱ ἀσχολούμενοι significat „*Die Beamten*", ut pap. Ox. I 44, 7. 23 (I saec. a. C.) pap. Greek Br. Mus. 299, alibi.

Ἀλυπία 325, 32 τὸ εὔδαιμον ... οὐ χρημάτων πλῆθος ... ἀλλ' ἀλυπία]

Primum in poesi legitur in fragmento Menandri (4, 238 M = 549 K) μηδέποτε τὴν ἀλυπίαν | αἰτοῦ παρὰ θεῶν, deinde in Menandri quae vocantur monostichis 318 ἀλυπία δ' ὅρμος βίου (cf. Epicuri locum allatum).

In sermone pedestri inde ab Aristotele Rhet. 1, 7 p. 1365 b 13 rarum est.

Apud Theophrastum (H. Pl. 2, 4, 2) valet idem atque ἀβλάβεια.

A I 2 a.

Maior est copia eorum vocabulorum, quae ut a poetis vitantur, ita in Ionum aliorumque pedestri occurrunt sermone. Haec ita disposui, ut primum ea tractarentur, quae ante Epicurum apud Iones tantum leguntur, deinde ea, quae etiam apud alios non probae Atthidis auctores, Aristotelem praecipue, exstant. Atque cum id maxime agam, ut communis sermo melius perspiciatur, ea ex tanto numero copiosius explicabo, quae aliqua de causa a κοινῇ non aliena sunt, brevius ea, quae vel nusquam apud posteriores occurrunt vel ita, ut in usu doctorum quorundam mansisse videantur.

α.

Apud Iones solos occurrunt:

Ἀταραξία notissima Epicuri ethicorum vox num iam ante hunc in usu fuerit, pro certo non habeo.

Occurrit enim, si Iones respicimus, primum in Praeceptis [1]), quae quamquam Hippocrati tributa sunt, tamen auctoris recentioris videntur esse (cf. Littrei praefationem IX p. 246 sq.) vel interpolatorum fraude corrupta (cf. eundem p. 252 ann. 5). Equidem e nonnullis eius libelli locis mihi persuasi Praecepta Hippocratica post Epicurum ita conscripta esse, ut is, qui illum librum edidit, veteri doctrinae nova quaedam admisceret.

Vocabula enim ἀταραξία, περίστασις (translate), κατεργασία, χορηγία transl., περίπτωσις, quae in ceteris corporis Hippocratici libris non leguntur, sed inde ab Aristotele demum vel Epicuro, in Prae-

1) V 270, 13 L νούσου ἀταραξίη μῆκος σημαίνει Littreus iure coniecit ἀταξίη.

Praeceptis illis occurrunt. Quin etiam tota sententia p. 252, 6 sq. cum Epicuri quodam loco paene ad verbum consentit.

Deinde ἀταραξία in epistula spuria Hippocratis ad Damagetum legitur, quam ut ceteras rhetorum scholam sapere omnes sciunt.

Vocabulum alibi quoque exstat: in pap. Parisina magica 685 (Wessely p. 62), Maccab. 4, 8, 26, apud Clementem Alexandrinum, Epictetum, alios, et in lingua neograeca.

Ἐκχώρησις 74, 13 ἡ ἐκ τῆς ἡσυχίας καὶ ἐκχωρήσεως (ἐγχωρήσεως Diogenis L. codices BFPQ) τῶν πολλῶν ἀσφάλεια.

Quae vox legitur [Hippocr.] 8, 86 L ποιήσασθαι τὴν ἐκχώρησιν i. e. ἐκχωρεῖν, in titulo Smyrnaeo C. I. II 3394 b κατὰ τὴν γεγονυῖαν ἐκχώρησιν (= *cessionem*), apud Georgium Pachymerem.

† Ἐπινέμησις (40, 7 ἐπινέμησιν τοῦ πυρός) occurrit primum [Hipp.] Praec. 8 IX 262 (sed cf. supra s. v. ἀταραξία) ἄκεσις γὰρ καὶ ἐπίτασις νοσέοντος ἐπινέμησιν ἰητρικὴν κέχρηνται (vulgo κέκτηνται), raro praeterea in litteris, e. g. Plut. Lys. 12, frequenter in papyris = *indictio* Cf. pap. Ox. I 126 ann. 10: *„which is most infrequent in literary writers, is almost as common as* ἰνδικτίων *in the Oxyrhynchos Papyri.“*

Legi etiam pap. Rain. I 95, 5.

Εὐστάθεια Epicuri propium. Cf. 283, 27 τὴν τῆς σαρκὸς εὐστάθειαν.

Quae vox ab Atticistis improbata ut Ionum fuit (Hippocratis), ita in communem sermonem recepta est: VT Sap. Sal. 6, 26, alibi in VTo, apud Philonem, Iamblich. v. Pyth. p. 134, 18 N.

Accedunt quattuor tituli:

Ditt. Orient. Inscr. 244, 15 τοῦ σώματος (aetatis Antiochi III), 669, 4 τὴν Αἴγυπτον ἐν εὐσταθείᾳ διάγουσαν, 45 τὴν Αἴγυπτον ἐν εὐσταθείᾳ διαμένειν (primi p. C. saeculi); Ditt. syll. 737, 15 (II vel III saec. p. C.) CI II 2071, 10 saepe τῆς πόλεως (tit. Olbiopolit.).

† Λαμπηδών 45, 8 λαμπηδόνα ταύτην i. e. *fulgur*.

Hippocr. Coac. Praen. 214 V 632 L τῶν ὀμμάτων — Diodor. 3, 37, 9 — Plut. Aem. Paul. 18 — Aquil. interpret. VT Es. 58, 11. Apud Libanium t. II 591, 22 in editione Reiskiana falso λαμπηδόνος pro λαμπάδος legitur. Cf. Foersterum ad. t. IV 7, 20. pap. Parisina mag. 531 τῆς ἀθανάτου λαμπηδόνος (cf. Wessely p. 58).

Λίπασμα Epicuro vitio vertit Cleomedes (Us. Ep. 89, 22) suo ille quidem iure. Vocabulum autem legitur et apud Hippocratem de alimento 16, IX 104 et in VTo Nehem. 8, 10 φάγετε λιπάσματα, alibi quoque; nota etiam Maneth. 4, 345.

Ὁμορέω † 51, 5 τὰ ὁμοροῦντα τοῦ ἀέρος; 81, 3 τὸ θαρρεῖν ἐκ τῶν ὁμορούντων παρασκευάσασθαι] Her. 2, 33; 7, 123; 8, 47 (ὁμουρέω). VT Ezech. 16, 26. Chron. 1, 12, 40. Ierem. 27, 40 — Strabo — Diodorus — Plutarchus — alii.

Titulorum exempla: Ditt. Orient. Inscr. 199, 32 τὰ ἔθνη τὰ ὁμοροῦντα τῇ ἐμῇ γῇ (tit. Adulit. I saec. p. C.) 221, 22. 31 (tit. Ilii inventus, aetatis Antiochi I); Ditt. syll. 614, 16 = Collitz-Bechtel, gr. Dial. III 3705 (tit. Dor. Coi insulae).

Ὄχλησις 73, 8 τὰ τινῶν ἡδονῶν ποιητικὰ... ἐπιφέρει τὰς ὀχλήσεις τῶν ἡδονῶν] Democrit. frg. 212 ἡμερήσιοι ὕπνοι σώματος ὄχλησιν σημαίνουσιν.

Strab. p. 704; Dion. H. de Thucyd. propr. c. 10 ὅταν τὴν μὲν ταραχὴν τάραχον καλῇ.. καὶ τὴν ὄχλησιν ὄχλον (scil. Thucydides, cf. τάραχος infra); Marc. Ant. 4, 3 — Lucianus — alii.

Audiamus Moeridem p. 289 P: ὄχλον ἐπὶ πλήθους Ἀττικῶς τὴν μὲν παρὰ τοῖς Ἕλλησι λεγομένην ὄχλησιν.

† Ἀνείλησις 44, 14 βροντὴν.. γίνεσθαι κατὰ πνεύματος ἐν τοῖς κοιλώμασι τῶν νεφῶν ἀνείλησιν

et δυσφορία 291,10 μηδ' εἰς τὰ πράγματα τρέπωμεν τὰς δυσφορίας apud nullum alium scriptorem inveni nisi apud Hippocratem, illud epid. III, I 228, 16 K = III 88 L (= *convolutio in febribus*), hoc saepius, ut de umoribus 3 V 480 L, Coac. Praen. V 588 L.

β.

His subiungere liceat ea, quae praeter Iones etiam aliorum in usu fuere neque tamen eorum, qui pro norma purae Atthidis habendi sunt.

a) verba:

† διεκ-πίπτω 45, 13 φωτὸς.. διεκπίπτοντος διὰ τῶν νεφῶν Hippocr. Coac. Praen. V 596. 646 — [Aristot.] probl. 14, 14 p. 910 a 17; 16 p. 910 b 5 — Theophr. de igni 1, 17 — Diod. 4, 54 — Galen. III 715 K — alii.

† Ἐκ-θλίβω 50, 20] Hippocr. VI 292, saepius — Xen. An. 3, 4, 19. 20 — Aristot. Hist. An. 6, 28 p. 578 b 4 al. — Theophr. de od. 24 — in VTo Gen. 40, 11; Lev. 22, 24 — Diod. 20, 71 — Phil. 4, 147, 3 ed. Cohn etc.

Κατα-μετρέω 17, 10 τὰ μεγέθη καταμετροῦντα; 75, 11 ἐάν τις τὰ πέρατα καταμετρήσῃ] Her. 3, 91 — Xen. Oec. 4, 21 — Aristot. Metaph. 4, 25 p. 1023 b 15, alibi — LXX Num. 34, 7; Amos 7, 17 — Archimed. II 254, 9 H — Polyb. — et posteriores.

Usum vulgarem ostendunt pap. Flinders P. I p. 37, 2 (III saec. a. C.) καταμεμετρη[μένων κλήρω]ν et titulus Pergamenus 158, 2 τά τε καταμετ[ρ] . . .; cf. 157, D 18 (ἡ καταμέτρησις τῆς χώρας).

† Κατ-ειλέω 40, 13 ἐξ ἀρχῆς τοιαύτην δίνην κατειληθῆναι τοῖς ἄστροις . . Herodotus passim — Hippocr. I 226,23 K (V) — Xen. de re eq. 10, 7 — [Aristot.] problem. 2, 29 p. 869 a 21 — LXX Chron. 2, 9, 20 πάντα τὰ σκεύη . . χρυσίῳ κατειλημένα — Parthen. 46, 2 ed. Sak. — Plut. Cam. 31 — Lucian. conv. 47; dial. deor. 10, 11.

De origine variisque verbi formis v. Hoffmann gr. Dial. III 397. 400.

Σημειόω 5, 10 ὅπως ἂν καὶ τὸ προσμένον καὶ τὸ ἄδηλον ἔχωμεν οἷς σημειωσόμεθα *ut habeamus, quibus rebus et futura et incerta nobis notemus.*

Usum vulgarem ostendit Thomas M. 337, 7 σημεῖον λέγοντες σημειοῦσθαι οὐ λέγομεν, ἀλλ' ἀποσημαίνεσθαι.

Hic usus incipere videtur ab Hippocrate Coac. Praen. V 672: τὰ δὲ συντόμως ῥηγνύμενα σημειοῦσθαι τοῖσι ἐπιγενομένοις, abest ab Aristotele, invenitur autem apud Theophrastum C. Pl. 1, 21, 6 med. τὰ τοιαῦτα σημειούμενος, ὅτι . . — apud Polybium 5, 78, 2 σημειωσάμενος τὸ γεγονὸς *in omen vertere*; 22, 11, 12 ἐσημειώσαντο τὸν τόπον *sibi notare*; 3, 39, 8 pass. — VT Ps. 4, 7 ἐσημειώθη . . τὸ φῶς, apud V Ti interpretes Aquilam, Symmachum, Theodotionem — permultos alios, imprimis grammaticos in scholiis.

Conferas titulos: Ditt. syll. 653, 71 (tit. myster. Andan. a. 92 a. C.) τὰ σαμειωθέντα (ἱερεῖα'. Ditt. Orient. inscr. 629, 18 (tit. Palmyren. a. 137 p. C.) (med.)

et usum creberrimum papyrorum omnium, quas in praefatione attuli. (act. et med.)

b) substantiva:

Ἀκρισία 76, 7 πάντα ἀκρισίας καὶ ταραχῆς ἔσται μεστά]. Eadem substantiva coniuncta habes Xen. Hell. 7, 5, 27.

Proprium medicorum: Hippocr. epid. I, I 188, 3 K = II 626 L, saepe, tum idem fere valebat ac ταραχή: Polyb. 30, 14, 6; 40, 2, 8 al. (i. q. *temeritas, iudicii inopia* 11, 8, 7 al.) et apud permultos

recentiores ut Aristidem, Libanium. Theophrasti locus frg. 5, 55 πνευμάτων ἀκρισίαι συμβαίνουσι propius accedit ad notionem primariam.

Ἀπονία 91, 9 ἡ μὲν γὰρ ἀταραξία καὶ ἀπονία καταστηματικαί εἰσιν ἡδοναί;

Hippocr. de flat. VI 92 πόνον δὲ ἀπονίη (ἔπαυσε), ἀπονίην δὲ πόνος de umor. V 478 παίδευσις . . πόνων, ἀπονίης . .

Chrysipp. III, 33, 30 τὴν ὑγίειαν καὶ ἀπονίαν . . . τοῦ σώματος — Dioscorid. 1, 147. 2, 69 — Plut. de tranq. an. 2 p. 465 C κακὸν φάρμακον ἀπονία.

Apud Xenophontem Cyr. 2, 2, 25. — Aristotelem rhet. 1, 11 p. 1370 a 14; H. An. 4, 6 p. 775 a 37, alios significat *fugam laboris*.

Ἀπόρροια 9, 16 quam formam in -οια non tam probam esse quam in -οή docet Phrynichus (Bekk. An. p. 28: ἀπορροὴ σεμνότερον τοῦ ἀπόρροια (cf. Lobeck, Par. ad. Phr. 496). Exstat autem Xen. Hell. 5, 2, 5, apud Aristotelem saepius, iuxta ἀπορροή, quod etiam Platoni in usu est, VT Sap. Sal. 7, 25 ἀπόρροια τῆς τοῦ παντοκράτορος δόξης — pap. Br. Mus. I 109 (magica), pap. Parisina mag. 217: αἵματος.

Utram formam philosophi Ionici, quos hic Epicurus sequitur, (cf. Empedoclis frg. 89 D et Diels l. l. p. 389. 400) praebuerint, iam non indagari potest; certe [Hipp.] de ulceribus VI 104 ἀπορροὴ τοῦ αἵματος legitur.

† Ἐξ ἀποστήματος 39, 7 i. q. *eminus*, item Polyb. 10, 30, 7. Iam Anaximander τὸν περὶ ἀποστημάτων λόγον εὑρηκέναι dicitur (cf. Diels pag. 19). Aristoteli quoque (cf. Bon. ind.) et Archimedi II 264, 22 pro *intervallo* et *distantia* est.

Secessus vel *abscessus:*

Hipp. I 130, 16 K = II 316 L et saepe.

† Κατὰ ἔκπτωσιν μέρους πνευμάτων ἐπὶ τοὺς κάτω τόπους fulgur fieri 46, 16.]

Hippocr. de fract. II 46, 2 K = III 412 L *luxatio membri*; similiter de artic. II 128, 16 = IV 106.

Aristot. Hist. an. 11, 5 p. 637 a 26 τοῦ γυναικείου σπέρματος; meteor. 2, 9 p. 370 a 5 τοῦ θερμοῦ; probl. 26, 48 p. 945 b 18 τοῦ πνεύματος; Theophr. frg. 5, 20 similiter.

Aliter Polyb. 4, 1, 8. 4, 7, 7 *expulsio*; 4, 35, 5. 23, 6, 2 *exsilium*; Strabo — Diodor. 13, 65 — posteriores.

† Θερμασία (40, 7). Quid de eo vocabulo iudicandum sit, docet Phrynichus 198 R (= Thom. M. p 179, 8) θερμότης καὶ θέρμη Ἀττικοί, θερμασία Ἕλληνες.

Hipp. de vuln. cap. 21 II 28, 4 K = III 258 L et saepe — Xen. An 5, 8, 15, — Aristot. de gen. an. 4, 1 p. 764 b 7 et persaepe, — Theophr. H. Pl. 8, 11, 7 — Diod. 3, 34 — Pausan. 2, 34. 6 — Herodian. II, 456, 20. 21. 23.

Usus vulgaris optimum testimonium: VT Ier. 28, 39; Dan. 3, 46. — Apud Neograecos i. q. *febris*.

† Καταφορά 44, 10 nubes fieri posse πνευμάτων καταφορᾷ] Hipp. I 227, 24 K = III 82 L *somnolentia*; IV 606 L κοιλίης καταφορή i. e. διαῤῥοίη [Arist.] de mundo 4 p. 394 b 3 νιφετὸς βρῖθος εἰς καταφορὰν ταχυτέραν λαβών — Theophr. de ventis 12 ἡλίου — similiter Polyb. 3, 37, 5; sed 10, 48, 5 τοῦ ῥεύματος, 6, 23, 4 τῆς μαχαίρας *ictus caesim illatus*, similiter alibi — Ioseph. A. I. 6, 6 τῆς χαλάζης; Aquila Gen. 2, 21 al. ἐπέβαλεν ὁ θεὸς καταφορὰν (LXX : ἔκστασιν) ἐπὶ τὸν Ἀδὰμ καὶ ὕπνωσε (cf. Hippocr.) — in Talmud cf. Krauss l. l. p. 526: *verbera*.

Aliter Inscr. graec. II, 1, 167, 66 (ol. 112) τὸ μέτωπον ποιήσας πρὸς τὴν καταφοράν.

Κατεργασία 9, 15 πρὸς κατεργασίας τῶν κοιλωμάτων] [Hippocr.] praec. 9 IX 206 χυμῶν — Aristot. de part. an. 3, 14 p. 675 b 5 τῆς τροφῆς; similiter probl. 22, 14 p. 931 a 32 — Theophr. C. Pl. 1, 69, 9 γῆς — VT Paral. 1, 28 — Polyb. 34, 9, 10 τοῦ ἀργυρίου = *ratio conficiendi argenti*.

Κίνημα 141, 18 ὦ πάντα τἀμὰ κινήματα τερπνὰ νομίσας ἐκ νέου [1]); 279, 23 προσηνῆ κινήματα τῆς σαρκός] Hippocr. de fract. II 101, 15 L, III 540 L; VI 580 nonnulli codices κινήματα praebent, ceteri ἀνακινήματα (sequitur καὶ ἀνακουφίσματα), quem locum, quo κινήματα retinendum esse ego quidem censeo, fortasse respexit Zwingen, cum VI 620 codicum lectione κινήμασιν expulsa ἀνακινήμασι coniecit. Quorum omnium locorum in lexicis nostris vestigium nullum.

Aristot. Phys. 7, 10 p. 241 a 4; ibidem 1 p. 232 a 9. — Theophr. frg. 89, 1 — [Isocr.] ep. 10 — VT Macc. 1, 13, 44. 4, 1, 35 — Plut. Aem. P. 18.

Ὄρεξις 161, 26 πρὸς δὲ τὰς ἀορίστους ὀρέξεις καὶ ὁ μέγιστος πλοῦτός ἐστι πενία]. Democrit. frg. 219 χρημάτων ὄρεξις... μέζονες γὰρ ὀρέξεις; frg. 284

[1]) De rhythmis huius sententiae v. Norden, Kunstprosa I p. 124.

σμικρὰ γὰρ ὄρεξις πενίην ἰσοσθενέα πλούτῳ ποιέει (vide quam sit simillima sententia illa Democritea Epicuri loco supra allato).

Saepissime apud Aristotelem, e. g. eth. Nic. 7, 2 p. 1139 a 22 — Theophr. H. Pl. 2, 7, 2 — [Plat.] defin. 413 c — recentiores.

Cf. etiam Neograecorum illud: καλὴν ὄρεξιν *guten Appetit*.

† Π ε ρ ι φ έ ρ ε ι α 49, 4] Heraclit. frg. 103 ξυνὸν γὰρ ἀρχὴ καὶ πέρας ἐπὶ κύκλου περιφερείας al.]; [Hipp.] epid. IV, V 174 L — persaepe apud Aristotelem — Theophr. H. Pl. 3, 10, 5 — translate VT Eccl. 9, 3 περιφέρεια καρδίᾳ αὐτῶν i. q. *stultitia*; similiter ibidem 10, 13.

Accedit titulus C I III 4437 aetatis Romanae: τοῦ σταδίου et pap. magica apud Wesselyum p. 134 v. 313 et pap. Parisina (II saec. a. C.) τὴν μηνικὴν περιφέρειαν (p. 66).

† Σ υ ν α φ ή 36, 2 τῶν μετεώρων εἴτε κατὰ συναφὴν λεγομένων εἴτε αὐτοτελῶς] Hipp. de articulis II 151, 18 K = IV 150 L — Aristot. saepe — Theophr. C. Pl. 4, 12, 8 — Polyb. 6, 23, 11. 12, 18, 10 — Plutarchus, Ptolemaeus, alii habent. Cf. Lobeck ad Phryn. p. 497.

Τ ά ρ α χ ο ς, non ταραχή 28, 11. 29, 5. 30, 9. (forma in — ή e. g. 30, 17. 76, 7.)]

Hippocr. de vet. medicina I 16, 21 K = I 604 L; de flatibus VI 112 L; de morb. mul. VIII, 38 L.

Xenoph. An. 1, 8, 2 al. — saepe in VTo, e. g. Iudith 11, 35 — N T velut Luc. act. 12, 18. 19, 23 — apud alios, cf. Rutherf. Phryn. p. 174.

† Τ ε λ ε ί ω σ ι ς 38, 5] [Hippocr.] de sept. mens. p. VII, 436; 448 L — Aristot. de plant. 8, 3 p. 246 a 26 et saepe. — Theophr. H. Pl. 3, 4, 3 — saepe in LXX interpretatione VTi, ut Iudith 10, 9 τῶν λόγων, at Ex. 29, 22. 34; Lev. 8, 22. 28 i. q. *consecratio* — N T Luc. ev. 1, 45, alibi i. q. *initiatio sacra*, quam significationem receperunt auctores ecclesiastici. — Horapollinis Hieroglyph. I, 64 ed. Leemans.

Accedit titulus Cyzici repertus I saec. p. C. τὴν τελείωσιν τοῦ ἔργου Ditt. syll. 366, 29.

c) E numero adiectivorum haec accuratius mihi tractanda esse videbantur:

Ε ὐ λ ό γ ι σ τ ο ς adverb. 66, 2 εὐλογίστως ἀτυχεῖν]. Democrit. frg. 236 ἀνδρὸς δὲ τὸ κρατέειν εὐλογίστου — similiter Aristot. Rhet. 2, 8 p. 1385 b 27, passive Metaphys. 13, 5 p. 1092 b 27 (ἀριθμὸς —) — Polyb. 10,

2, 7 (adi.) — Philo — adverb.: Dion. H. — Epictet. — Marc. Antonin.

Κεφαλαιώδης 31, 11 ταῦτά σοι . . ἔστι κεφαλαιωδέστατα; ipsum superlativum damnavit Phrynichus 271 L 339 R, ad quem locum Lobeckius, cum eos annotat qui ita dixerunt, omittit [Hipp.] de honest. IX 236 L τὸ . . κεφαλαιωδέστατον et Diog. L. X 83, neque Epicurum nominavit.

E numero auctorum nomino Aristot. Rhet. 3, 19 p. 1419 b 32 — Polyb. 1, 5, 4. 2, 14, 1. 2, 35, 10. — Socratem (H. E. 1, 9).

Λεπτομερής 19, 17 ἡ ψυχὴ σῶμα λεπτομερές ἐστιν, alibi quoque.]

Eorum qui de natura mundi disseruerunt proprium est; cf. e. g. Diels l. l. p. 233.

Reperitur corporis Aristotelici quindecim locis — Chrysipp. II 222, 23 — Diod. 2, 36 ὕδωρ λεπτομερέστατον — Galen. I p. 24 K τούτων ἔτι λεπτομερέστερον ἀκούειν — apud alios.

Στερέμνιος Epic. saepe, ut 9, 12 τύποι ὁμοιοσχήμονες τοῖς στερεμνίοις εἰσί . . 10, 1. 11, 6.]

Hippocr. de alim. IX 100 (adv.) — [Plat.] Epin. p. 981 d — Diod. 1, 30 — Aquila Gen. 41, 2 — alii non multi habent.

His addatur

Ἀμετάβλητος 7, 1 ἄτομα καὶ ἀμετάβλητα].

Hippocr. de alim. IX 112 L σιτίον . . ἀκμάζουσιν ἀμετάβλητον — Aristot. Metaph. 4, 4 p. 1014 b 28, saepius — Theophr. frg. 12, 1 — Anth. Pal. 12, 30 — schol. Hom. Δ 11 — alii habent.

pap. Paris. p. 253, 12 (a. 599 p. C.) ἀμεταβλήτῳ σκοπῷ.

Sequitur eorum vocabulorum copia, quae quia nullius fere momenti ad naturam linguae vulgaris cognoscendam mihi quidem videntur, quam brevissime ordine alphabetico affero:

† Ἀραιότης 49, 14 ἐν τοῖς νέφεσιν ὁμαλῆ ἀραιότητα ἔχουσιν].

Hippocr. de locis . . VI 344 L; aphor. IV 556 — Aristot. — De ceteris v. Schmid, Atticismus IV 635.

Γεννητικός 11, 9 τρόποι τινὲς γεννητικοὶ τῶν τοιούτων φύσεων].

Apud doctos inde ab Hippocrate (v. Steph.) et Aristotele (v. Bonitzii indicem) exstat.

† Διάρθρωσις 38, 3 σπερμάτων . . προσθέσεις τε καὶ διαρθρώσεις καὶ μεταστάσεις . . ποιούντων].

Hippocr. de nat. inf. VII 504 (bis) — τῶν μελέων — Aristot. decies, e. g. de part. an. 2, 17 p. 660 b 20 — Epictet. 2, 17 — Origenes.

Δυσεντερικός 143, 18 δυσεντερικὰ πάθη] Hipp. Coac. Praen. V 686 L — Epictet. 2, 21, 22 — Plut. —

† Ἔκθλιψις 50, 15 (cf. ἐκθλίβω)] Hippocr. V 632 (bis) — Aristot. — LXX Ez. 12, 18 (cod. A); Neem. 3, 21 (A), — Hero I 22, 16 ed. Schmidt.

Ἔκκλισις Stud. Vind. X, 196, 20 τὸ πρὸς ἔκκλισιν τὴν ἀλογίαν <ἄγον> fortasse ἔγκλισιν cum editore legendum] Hippocr. de artic. IV 264 L *luxatio* — [Aristot] uno loco probl. 1, 39 p. 863 b 24 — Stoicorum proprium, quos sequitur Epictetus — Aquila Ier. 28, 16; Ezech. 9, 9.

† Ἐκπιασμός 45, 9 κατ' ἐκπιασμόν, θλίψεως τῶν νεφῶν γενομένης tonitrum fieri posse].

Hipp. de nat. inf. VII 512 L ὁκόταν κοιλίης πλήρεος οὔσης ὁ ἐκπιεσμὸς γένηται — [Aristot.] de mundo 4 p. 394 a 28 loco simili atque Epicuri, ubi cod. Q ἐκπιασμός praebet, sicut πιέζω transit in πιάζω. — πενήτων ἐκπιεσμοῖς Isidorus Pelus. (cf. Steph. thes.)

Ὀμόχροος 11, 20 τύπων ὁμοχρόων coni. Rossius] Hippocr. Coac. Praen. V 674; epid. VI, V 318 — Arist. Hist. an. 5, 10 p. 543 a 25 et ter praeterea — Theophr. H. Pl. 9, 4, 10 — Lucian. pisc. 51 — Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 301.

Οὔρησις 154, 23 οὐχὶ ἀποκεχώρηκεν δὴ κατὰ τὴν οὔρησιν] Hippocr. Coac. Praen. V 640 — Aristoteles.

Παλμός (scil. τῶν ἀτόμων) 8, 3] Hippocr. Coac. Praen. V 640 φλεβῶν; epid. III, I 245, 1 K = III 148 L καρδίης, al. — Aristot. de respir. 20 p. 479 b 21 (νόσος τις) — Nicand. Ther. 774 — Alciphro — Nonnus. Cf. Diels Dox. Gr. p. 311 et 319 (de Democrito)

† Παρεις-δύομαι pro παρείσειμι comicorum aliorumque 48, 12] [Hippocr.] epid. V, V 252 ὄφις ἐς τὸ στόμα παρεισεδύετο — [Aristot.] probl. 23, 14 p. 933 a 16 — (Theophr. frg. 3, 22 παρείσδυσις, quod Metrodorus quoque habet: Stud. Vind. X, 195, 2 — Plutarchus — Apollon. D. synt. 314, 16 — alii. παρεισδύνω Demades 1, 3.

Περίβλεψις Stud. Vind. 198, 5 οὐ λύει τὴν τῆς ψυχῆς ταραχὴν οὐδέ τιν' ἀξιόλογον ἀπογεννᾷ χαρὰν . . . ἡ παρὰ τοῖς πολλοῖς τιμὴ καὶ περίβλεψις] Quam significationem passivam nusquam praeterea indagare potui:

apud [Hippocratem] epid VII, V 384 L, ibidem V 386 vocabulum περιβλέψιες significat *aegrotorum vultus territos*, item [Aristot.] physiogn. 3 p. 808 a 16 (ὀμμάτων). At περιβλεπτότης saepe postremis linguae graecae temporibus dignitatem significat, ut pap. Berol. II 547, 3 (temporum Byzantinorum) παρακαλῶ τὴν ὑμετέραν περιβλεπτότητα ‚*Ew. Spectabilität*'.

† Πνευματόω 47, 1 τοῦ πυρὸς .. πνευματωθέντος (cf. ἐκπνευματόω 48, 5, quod etiam apud Aristotelem et Theophrastum legitur)].

Hippocr. prorrh. V 570 L πνευματούμενοι *qui plenioribus haustibus spiritum ducunt* — Aristoteles frequenter — Theophr. frg. 4, 49.

Στραγγουρικὰ παρηκολούθει πάθη 143, 17] Hippocr. V 684 al. et medici.

† Ὑδατοειδής 49, 1] Hippocr. mochl. II 248, 11 = II 346 L et alibi forma in -ώδης, de morb. mul. VIII 74 L. -οειδής (-ώδης C) — Aristot. de col. 3 p. 793 b 30 — Theophr. — Galen. XIV 712, 14 K, alii, apud quos omnes forma in -οειδής saepe confunditur cum forma in — ώδης, id quod omnino in adiectiva sic formata cadit (cf. Wackernagel, Dehnungsgesetz der griech. Nominal-Komposita pag. 44 sq.) Addas pap. Par. mag. 1142.

Ψυκτικός 116, 18 ψυκτικὸν ... τὸν οἶνον] θεραπεύειν τοῖσι ψυκτικοῖσι *remedia refrigerantia adhibere* Hipp. aph. VII, 37 IV 588, similiter alibi.

A I 2 b α.

Tertium est genus vocabulorum eorum, quae vel apud Xenophontem vel apud Aristotelem vel apud Theophrastum primum leguntur neque apud scriptores pure Atticos occurrunt.

Inter quos Xenophontem non esse numerandum iam Hermogenes vidit, qui dixit (π. ἰδεῶν p. 419, 21): ἴδιον δὲ Ξενοφῶντος καὶ τὸ ... χρῆσθαι ποιητικαῖς πως λέξεσιν .. neque id nostrorum temporum viros doctos fugit (cf. Rutherford Phryn. p 160 sq., Thumb l. c. p. 215 al.). Nos quoque Xenophontem saepe vel cum poetis vel cum Ionibus facere iam intelleximus (cf. supra περικυκλόω, εὐθυμία, ἀραιός, προσεμφερής).

Ea autem quae nunc affero exempla e Xenophonte repetita nos quidem hodie neque apud poetas neque apud scriptores τῆς Ἰάδος invenimus.

† Ἀ ν τ ρ ο ε ι δ ή ς 48, 4 εἰς ἀντροειδεῖς τόπους].

Xen. An. 4, 3, 11 ἐν πέτρᾳ ἀντρώδει — [Aristot.] problem. 13, 5 p. 932 a 2 ἀντρώδης τόπος — Macc. 2, 2, 5 — pap. Lugd. mag. Z 15. 18. — alii pauci.

Β ρ ά δ ο ς 10, 5 Codd. FH²P²] semel omnino dictum esset, nisi exstaret Xen. de re equ. 11, 12.

Ἐ ξ α ρ έ σ κ ο μ α ι 81, 1 ἐξηρέσατο ὅσα τούτων λυσιτελῆ πράττειν, ut Usener codicum ἐξηρίσατο vel ἐξορίσατο probabiliter emendavit]. Xen. Oecon. 5, 3; 19 τοῖς θεοῖς — [Demosth.] 60, 25. 26.

Ε ὔ ο δ ο ς 97, 20 οὐκ εὔοδον τὸ ἁπλοῦν ἐστι κατηγόρημα] Xen. An. 4, 8, 10; 5, 8, 8 proprie — ceteri translate, sicut Epicurus: VT Prov. 30, 29; Num. 14, 41 οὐκ εὔοδα ἔσται ὑμῖν al. — Ptolemaeus math. comp. I p. 5 ed Halma — Eustathius ad Od. p. 1879, 52 (τὸ μέτρον).

In titulo christiano metrico Augustoduni reperto IG Sic. et It. 2525, 8 εὐόδῳ ἰητήρ coniecit Kirchhoffius.

Epitheton Panis dei: cf. e. g. Letronne, recueil des Inscr. II p. 244. (εὐοδέω Soph. Oed. C. 1435 — Her. 6, 73 — Aristot. — alii. Cf. Anz l. l. p. 290).

Κ α κ ο δ α ι μ ο ν έ ω 305, 33 διὰ φόβον τις κακοδαιμονεῖ] quam verbi in — έω formam noluerunt Atticistae: Phryn. 79 L 152 R et Thom. M. p. 201, 5 κακοδαιμονέω οἱ νόθως ἀττικίζοντες. Exstat autem Xen. Hier. 2, 4 — apud Teletem 36, 7 — Plutarchum — alios.

† Κ ω λ υ τ ι κ ό ς 52, 15 δίνην . . . ἡ κωλυτικὴ γίνεται τοῦ περιπολεῖν].

Xen. comm. 4, 5, 7 — Aristoteles octo locis. — Theophr. de igni 45 — Clemens Alexand., alii.

Τ ά γ μ α 24, 9 συμπτώματα . . καθ' ἑαυτὰ τάγμα ἔχοντα].

Quo verbo proprie de militum agmine dicto hic Epicurus translate utitur; similiter Paulus ep. ad Cor. I 15, 23 ἕκαστος ἐν τῷ ἰδίῳ τάγματι.

Sensus autem primarii exempla sunt haec: Xen. comm. 3, 1, 11 — Polyb. 2, 69, 5 al. — permulti tituli et papyri e. g. I. G. II 1, 444 (ca. a. 200 a. C.), pap. Br. Mus. II, 172, 7. — Aristoteli *institutum* significat Polit. 4, 9 p. 1294 b 6, *vectigal* ei qui Oeconomica scripsit, 2 p. 1349 a 24.

A I 2b β.

Iam descendimus ad genus vocabulorum Epicureorum examinandum, quae primum apud Aristotelem[1]) usurpata videmus. Qui omnino tam ingentem primus ostendit vocum numerum, ut si omnes ipse de suo prompsisset, summus omnium fabricator novatorque vocabulorum ducendus esset. Eo magis dolendum est, quod nemo adhuc de eius genere dicendi agere conatus est[2]). Nam si quis et Hippocratem, philosophos, sophistas vel potius eorum reliquias et titulos perquisivisset, multa quamvis magno detrimento litterarum ad eos, qui vel ante Aristotelem vel cum eo fuere, referri possent.

a) verba.

Α ἰ τ ι ο λ ο γ έ ω 29, 20 αἰτιολογητέον ὑπέρ τε τῶν μετεώρων καὶ παντὸς τοῦ ἀδήλου; 31, 8 ὑπέρ τε μετεώρων αἰτιολογοῦντος] Theophr. frg. 52 — Strab. p. 302; 327 — Galenus — alii.

Ἐ μ - π ε ρ ι - λ α μ β ά ν ω 4, 7 ἅπαν ἐμπεριλαβεῖν ἐν αὐτῷ; 22, 11. 26, 3. 38, 13.

Aristot. de part. an. 2, 6 p. 652 a 5, 23; de gen. an. 2, 3 p. 737 a 9; Rhet. 3, 15 p. 1416 a 20, 22 et saepe — Theophr. C. Pl. 5, 3, 4 — Chrysipp. III 8, 31 — Dionysius Hal. — Plutarchus — Origenes — alii.

Usus vulgaris hisce probatur testimoniis:

Decreto de fastis provincial. Ditt. Orient. inscr. 458, 27 (I saec. a. C. exeuntis) — pap. Berol. I 194, 14 — pap. Br. Mus. I 96.

Exstat etiam in una ex epistulis Hippocraticis, quas aetatis Romanorum esse notum est (IX 392 L).

Ἐ ν - υ π - ά ρ χ ω 21, 1] Aristot. H. An. 7, 22 p. 577 a 14 et triginta fere locis — Theophr. C. Pl. 3, 1, 6 qui (de sens. 27) Anaxagorae sententiam πάντα ἐνυπάρχειν ἐν ἡμῖν et (ibid. 77) Democriti τὸ μέλαν καὶ τὸ ἐρυθρὸν αὐτῷ (τῷ πορφυρῷ) ἐνυπάρχει non ad verbum videtur reddidisse — alii non pauci.

Atticistae (cf. Thomam M. 152, 3) ἐνεῖναι maluerunt.

---

[1]) Brevitati concedatur, si hoc capite et omne corpus Aristotelicum et Theophrasti libri atque fragmenta comprehenduntur.

[2]) Etiam Aristoteles e numero auctorum est, quos Nordeni discipuli tractabunt (cf. supra pag. 5).

Εὐγνωμονέω Stud. Vind. 196, 21] [Arist.] Rhetor. ad Alex. 1 p. 1420 a 16 — Diod. 13, 22, 8 — Plutarch. septem locis — Nicephor. Constant. Hist. 11, 9.

Adiciantur papyri Berol. II 614, 23 — Br. Mus. II 328, 74.

Unum ex frequentissimis posteriorum vocabulis est:

Καταντάω 63, 3 ἀπὸ ταύτης (scil. τῆς ἡδονῆς) καταρχόμεθα . . . καὶ ἐπὶ ταύτην καταντῶμεν].

Primum legitur apud Aristotelem in dialogorum frg. 11 ed. Rose (καταντᾶν εἰς τοὺς λιμένας) et apud Alexidem (3, 503 M = 261 K) πᾶς δ' ἀγὼν ἐς ἐμὲ κατήντα. — LXX Reg. 2, 3, 29; Macc. 2, 4, 21 al. — Polyb. 6, 4, 12; saepe — Diodor. 4, 52; 4 — NT act. Apost. 16, 1 al. — apud permultos alios usque ad hunc diem.

In titulis: Ditt. syll. 929, 50 (tit. Cretic. II a. C. saeculi); C. I. II 2195 (Mytilen.).

In papyris: pap. Rain. 94, 4; 95, 7 pap. Ox. I 75 τὰ κατηντηκότα εἰς ἐμέ (a. 129 p. C.); pap. Ox. II (saepe), pap. Berol. I 5 II 14, 17. 326 I 12; III 710, 15; 902, 5; 903, 14 al.

Κατα-πυκνόω 73, 10 εἰ κατεπυκνοῦτο πᾶσα ἡδονή . . quam doctrinam Damoxenus comicus iocose perstrinxit in Syntrophis (frg. 2 K = 4, 530/2 M) v. 4: τάλαντ' ἐγώ σοι κατεπύκνωσα . . v. 62: Ἐπίκουρος οὕτω κατεπύκνου τὴν ἡδονήν.] Aristot. analyt. post. 3, 14 p. 79 a 30 συλλογισμὸς καταπυκνοῦται; meteorol. 1, 8 p. 346 a 29 proprie. — Polyb. 8, 7, 6 καταπυκνοῦν τρήμασι τὸ τεῖχος *crebris foraminibus perforare.* — Diod. 3, 44 — Dion. H. — alii, ut Marcus Antoninus 5, 9.

Πιθανολογέω 165, 6 (in testamento): ὅταν τις τὸ πιθανολογούμενον ὑπὲρ αὐτῶν δεόντως καταλίπῃ].

Aristot. Eth. Nic. 1, 1 p. 1094 b 26 πιθανολογοῦντος μαθηματικοῦ ἀποδέχεσθαι — Diod. 1, 39 — Eustathius.

Πιθανολογία [1]) Plat. Theaet. 162 e.

Συμφιλοσοφέω 165, 6 (in testamento): τοῖς συμφιλοσοφοῦσιν αὐτῷ (scil. Ἑρμάρχῳ)].

Aristot. Eth. Nic. 9, 12 p. 1172 a 5 — Strabo — Dion. H. A. R. 2, 51 — Lucianus.

---

[1]) Sapit hoc vocabulum sophistarum scholas (cf. Plat. Phaedr. 267 C Πώλου . . . διπλασιολογίαν καὶ γνωμολογίαν καὶ εἰκονολογίαν) idque eo apertius, quia coniungit πιθανολογίαις τε καὶ εἰκόσι, nam τὰ εἰκότα Tisias invenerat; cf. ‚*sophistice aperantologia*' Varr. sat. 144.

Usitatius est

Συν-τηρέω 328, 13 πῶς ἄριστα τὸ τῆς φύσεως τέλος συντηρήσει].

Aristot. de plant. 1, 1 p. 816 a 8 τὴν ζωὴν .... συντηρεῖ ἡ φύσις — Theophr. H. Pl. 8; 11, 7 — Polyb. 4, 60, 10 τὰ πρὸς τὴν κοινὴν πολιτείαν δίκαια; 31, 6, 5 τὴν γνώμην παρ' ἑαυτῷ — VT Dan. 3 23; Tob. 1, 11 Sir. 13, 12; 13, 13 συντήρησον καὶ πρόσεχε, ὅτι.. — N T ev. Matth. 9, 17 al. — Plut. Marc. 12 — alii.

His litterarum exemplis addi possunt nonnulli tituli: Ditt. syll. 655, 8; 929, 43 (tit. Cret. secundi a. C. saeculi) 930, 48. Inscr. Pergam. 246, 53 (aet. Attali III); C I 2335, 44 (tit. Teni primi a. C. saeculi); I. G. II 1, 551, 47 (ca. a. 100 a. C.) et papyri: Berol. I 180, 13, 18; Paris. p. 47 (bis).

Σωρεύω 304, 25 ἐξ ἐργασίας θηριώδους οὐσίας μὲν πλῆθος σωρεύεται, βίος δὲ ταλαίπωρος συνίσταται].

Aristot. Rhet. 2, 15 p. 1390 b 18 al. — V T Iudith 15, 11; Prov. 25, 22 ἄνθρακας πυρὸς σωρεύσεις ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, quod repetivit Paul. ad Rom. 12, 20 — Polyb. 16, 11, 4; 16, 8, 9 — Babr. 136, 2 — alii. Σώρευμα iam Xenophon habet (Cyri inst. 7, 1, 32).

Τελεσιουργέω 4, 2 ἐπεὶ καὶ τοῦ τετελεσιουργημένου τοῦτο κυριώτατον γίνεται] Aristot. de gen. an. 2, 1 p. 732 a 25 τῶν ζώων . . τὰ μὲν τελεσιουργεῖ . . ὅμοιον ἑαυτῷ. al. — V T Prov. 19, 7 — Polyb. 5, 4, 10; 21, 4, 11; frg. 181 — Diod. 5, 4, 6 — Lucian. Philops. 14 — alii.

Accedit titulus Caesareae Philippi aet. Rom. C I III 4537.

Φυσιολογέω 36, 13 al.] non raro inde ab Aristotele (de caelo 3, 1 p. 298 b 29 al.)

Iam affero vocabulum, quod quamquam ab Aristotele abest, tamen eius temporibus primum apparet:

Ἀπελπίζω quod iam apud Hyperidem 5, 35 legitur: τὴν σωτηρίαν ἀπελπίσαντα; Epic. 62, 6 τὸ μέλλον . . μήτε . . προσμένωμεν ὡς ἐσόμενον μήτε ἀπελπίζωμεν ὡς πάντως οὐκ ἐσόμενον]. Chrysippus quoque sic dixit III 118, 25; tum occurrit in LXX Iudith 9, 11: ἀπεγνωσμένων (id est vere atticum) σκεπαστήρ, ἀπηλπισμένων σωτήρ. Es. 29, 19; Sir. 27, 21; Macc. 2, 9, 18 — et apud Polybium saepe, ut pateat, quam perversa sit sententia Goetzeleri [de Pol. elocutione, diss. Wirceb. 1887] imitationem verbi latini *desperare* esse dicentis. Cf. etiam Diod.

17, 106 — N T Luc. ev. 6, 35 (qui locus saepe falso explicatur) — Pastor Hermae Vis. III 12, 2 — Ioseph. B. I. 5, 9, 1 — Plut. an seni . . c. 7 p. 787 D — Babr. 43, 18; 107, 17 — alii.

Quae testimonia augentur titulo apud Ditt. syll. 807, 7, 11 = C. I. III p. 804, 7. 11 (secundi p. C. saeculi).

b) De substantivis

ita agam, ut ea, quae frequentius inveniuntur vel aliqua de causa graviora sunt, primo afferam loco.

Αἰσθητήριον 12, 8 τῇ διανοίᾳ ἢ τοῖς αἰσθητηρίοις] inde ab Aristotele (e. g. de part. an. 2, 1 p. 647 a 12) et Theophrasto non solum a philosophis (Chrys. II 101, 25 al. — [Plat.] Ax. p. 366 A, aliis) usurpatum est, sed etiam in sermonem vulgarem irrepsit: Mach. 4,496 M = 2,5 K: ἐπὰν ᾖ καθαρὰ τἀσθητήρια, οὐκ ἂν διαμάρτοις — Diphil. (sive Sosipp.) frg. 18 K = 4,383 M — LXX Ierem. 4, 19 τὰ αἰσθητήρια τῆς καρδίας μου μαιμάσσει ἡ ψυχή — N T ep. ad Hebr. 5, 14 τὰ αἰσθητήρια γεγυμνασμένα πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε καὶ κακοῦ.

Ἀποκατάστασις 8, 9 . . ἡ περιπλοκὴ τὴν ἀποκατάστασιν ἐκ τῆς συγκρούσεως διδῷ . .]

Aristot. eth. magn. 2, 7 p. 1204 b 36 (— εἰς φύσιν) al. — [Plat.] Ax. p. 370 b — Polybius frequenter — Diodorus — NT Luc. act. 3, 21 — Ioseph. A. I. 11, 3, 8; de ceteris vide Sophoclis lexicon s. v.

In titulis: Inscr. Perg. 18, 12 (aet. Eum. I) — C. I. IV 1 8963 (bis) (tit. Bethlehemi aet. Christ.) τῶν ψυχῶν; in papyris: pap. Ox. I 67, 9; 70, 11; 144, 9 συνέβη δὲ ἀποκατάστασίν με ποιήσασθαι πρὸς αὐτόν „*it happened that a balancing of accounts took place between us*" — pap. Paris. p. 371, 41 (II a. C. saeculi.) μετὰ τὴν ἀπὸ τῶν πραγμάτων νυνεὶ ἀποκατάστασειν.

Δαψιλεία Stud. Vind. 197, 3] Aristot. H. An. 7, 18 p. 572 a 3; de gen. an. 5, 3 p. 782 b 18; meteor 1, 6 p. 343 a 10 — Polyb. 2, 15, 5; 5, 70, 2 — Diod. 5, 13 — Plut. Cim. 3 — Artemid. 1, 76 — alii.

Adde titulum Ditt. 366, 16 Cyzici repertum a. p. C. 37 τῇ τῶν ἀναλωμάτων δαψειλίᾳ.

Διάληψις i. q. *distinctio, differentia*[1]) 13, 3 κίνησιν . . . συνημ-

[1]) Sic interpretatur Zeller. Die Philos. der Griechen [3] III, 1 p. 424 ubi vide cetera.

μένην μὲν [τῇ φανταστικῇ ἐπιβολῇ], διάληψιν (διάλειψιν F) δὲ ἔχουσαν; 17, 4 διάληψιν δὲ μερῶν]

Similiter Aristot. de itin. an. 3 p. 705 a 25 ποιήσοντος ἐν αὐτῷ διάληψιν cf. ibid. 4 p. 705 b 26, at probl. 8, 12 p. 918 b 1 *intervallum*, aliud alibi (cf. Bon. ind.) significat. De Polybii loco difficili (16, 33, 4) ἐκ διαλήψεως χρώμενοι ταῖς μαχαίραις vide Schweighaeuseri lexicon. Apud Diodorum significat *capacitatem* (3, 37). Plerumque tamen occurrit notio translata iam apud Epicurum p. 23, 10 ἐπιβολὰς μὲν ἔχοντα ἰδίας πάντα ταῦτά (scil. τὰ μέρη τοῦ σώματος) ἐστι καὶ διαλήψεις i. e. *perceptiones*; cf. διαλαμβάνω i. q. *intellegere, percipere* 5, 12 ταῦτα δεῖ διαλαβόντας συνορᾶν; 35, 16 καλῶς δὲ αὐτὰ διάλαβε al.

Deinde διάληψις id est quod *opinio*, ut Polyb. 2, 50, 11 al. — Macc. 2, 3, 32 — in multis titulis, de quibus cf. Herwerdeni lexicon s. v. Fortasse etiam loco Hippocr. de artic. IV 158 L: διαῤῥωγὰς καὶ διαλείψιας τοῦ χρωτός i. e. *intervallum*) lectio nonnullorum codicum διαλήψιας in textu ponenda est, quae etiam commendatur lectione cod. H διαλάμψιας; cf. tit. Cumanum C. I. 3524 v. 29 διάλαμψις i. q. διάληψις.

† Διαμονή 38, 6 σπερμάτων ῥυέντων ἀφ'ἑνὸς κόσμου ἢ μετακοσμίου... κατὰ μικρὸν προσθέσεις τε καὶ διαρθρώσεις καὶ μεταστάσεις ποιούντων ἐπ'ἄλλον τόπον, ἐὰν οὕτω τύχῃ, καὶ ἐπαρδεύσεις ἐκ τῶν ἐχόντων ἐπιτηδείως ἕως τελειώσεως καὶ διαμονὴν (Us., διαμονῆς codd.) ἐφ'ὅσον τὰ ὑποβληθέντα θεμέλια τὴν προσδοχὴν δύναται ποιεῖσθαι] Aristot. de plant. 1, 3 p. 818 a 40; 7 p. 822 a 1 al. — Theophr. de od. 34 τῆς ἀκμῆς al. — Diod. 1, 63 al. — Dio Chrys. — Plutarch.

In titulis saepe: Ditt. syll. 365, 20 (I a. C. s.) — 373, 16 (tit. Byzantii repertus I p. C. s.) — 378, 3 Ephesi eiusdem temporis — 757, 5 Eleusine aet. Augusti — Letronne, Inscr. de l'Épypte I 15: ὑπὲρ τῆς εἰς αἰῶνα διαμονῆς Ἀντωνείνου; similiter ibid. 46. In papyris: pap. Ox. I 138, 34 σωτηρίας καὶ διαμονῆς . . τῶν δεσποτῶν; pap. Berol. I 176, 12 II 362^{IV} 12 (a. p. C. 213/14) ὑπὲρ σωτηριῶν καὶ αἰωνίου διαμονῆς Σεουήρου; pap. Paris. mag. 2391 v. 298 αἰωνία διαμονή.

Ἐγκατάλειμμα 12, 10 (φαντασία) γινομένη κατὰ τὸ πύκνωμα ἢ ἐγκατάλειμμα τοῦ εἰδώλου] Aristot. frg. 13 ed. Rose φιλοσοφίας . . ἀπολομένης ἐγκαταλείμματα περισωθέντα — LXX Deut. 28, 5; Psalm. 36, 37 φύλασσε ἀκακίαν καὶ ἴδε εὐθύτητα, ὅτι ἐστὶν ἐγκατάλειμμα ἀνθρώπῳ εἰρηνικῷ; 75, 11 — pauci alii scriptores.

Inveni etiam in papyro quadam: pap. Flinders P. II p. 14, 2 (ca. a. 250 ante C.) τῆς ἐξαγωγῆς . . . ἣν ἐσκάψαμεν . . ἐγκατάλειμμα (,*a silting up*') γέγονεν.

Ἐλάττωσις Inscr. Oenoandis repert. frg. 11 A a 3 ἀντιλάβηται τῆς ἐλαττώσεως cf. Useneri explicationem, ann. 1.]. Similiter Aristot. de virt. . . 6 p. 1251 a 5 ὀλιγωρήσεις καὶ ἐλαττώσεις al. — [Plat.] defin. p. 412 b — paulo aliter Polyb. 4, 47, 3 *damnum*; 31, 7, 4 *clades*, al. — similiter V T Tob. 4, 13 (A B) ἐν τῇ ἀχρειότητι ἐλάττωσις καὶ ἔνδεια; Sir. saepe. — Basilic. 16, 8, 39 ed. Heimbach i. q. *capitis deminutio*.

†Ἔμφασις 41, 16 ἡ δὲ ἔμφασις τοῦ προσώπου ἐν αὐτῇ . . δύναται γίνεσθαι[1])]; similiter de imaginibus rerum in oculi pupilla apparentium philosophi, ut Aristoteles meteor. 1, 8 p. 345 b 15 al. — Theophrastus de sens. 27 ὁρᾶν μὲν γὰρ τῇ ἐμφάσει τῆς κόρης. Quae notio a posterioribus paululum immutatur, cf. Polyb. 9, 24 3 ἔμφασιν λαβεῖν *notitiam capere*; 5, 63, 2 κατὰ τὴν ἔμφασιν *specie*; alibi aliter — VT Macc. 2, 3, 8 τῇ ἐμφάσει *specie* — e. q. s.

Ἑνότης 13, 14 ὁμοιομερεῖς ὄγκους (*corpuscula*) . . τινὰ διασώζοντας συμπάθειαν πρὸς ἀλλήλους καὶ ἑνότητα ἰδιότροπον . .] Aristot. de part. an. 3, 5 p. 667 b 30 al. — postea a Christianis frequentatum; cf. Pauli quae fertur ep. ad Eph. 4, 3, 13 τηρεῖν τὴν ἑνότητα τοῦ πνεύματος.

Ἐπιλογισμός 25, 6 οὐκ ἀποδείξεως προσδεῖται ἀλλ' ἐπιλογισμοῦ].

Aristot. Polit. 7, 8 p. 1322 b 35 ἐπιλογισμοὶ καὶ ἐξετάσεις — Ptolem. math. comp. 188, 5 ed. Heiberg — alii, ut Aquila Cant. 7, 4.

Quam Dionysius Hal. de Thuc. propr. c. 3 scribit unam ex numero vocum Thucydidis γλωσσηματικῶν esse ἐπιλογισμόν, ea corrigenda est, cum nusquam apud Thucydidem legatur. Atque mihi quidem neque placuit, quod C. Fuhr in recensenda Useneri et Radermacheri editione Dionysii (Gött. gel. Anz. 1901 p. 123 sq.) proposuit, ἀναλογισμός (Thuc. 3, 36, 4) — non enim est ἀπηρχαιωμένον vel γλωσσηματικόν — neque coniecturam Useneri ἐπηλύτης in dubitationem vocari posse nego. Emendationem autem in praesens ego quidem non habeo.

† Θλῖψις 45, 9 τῶν νεφῶν] similiter Aristot. meteor. 4, 4 p. 382 a 13 al., simillime [Aristot.] de mundo 4 p. 394 a 30 τοῦ νέφους — Septuag. Gen. 35, 3; 42, 21 τῆς ψυχῆς — Strab. p. 52 — saepe in N To translate — Galen. VII 37, 1 K.

---

[1]) Quod Cobetus parum recte vertit *faciei manifestatio*.

Confer titulum apud Ditt. Orient. Inscr. 444, 15 I a. C. s. Iliensium: διὰ τὰς τῶν πόλεων θλίψεις. Etiam apud Neograecos: φλῖψι; cf. Hatzidakis l. l. p. 158.

Ἰδίωμα 25, 2 τὴν αὐτὴν οὐσίαν ἔχον ἰδιώματι τούτῳ]

Aristot. de plant. 1, 7 p. 821 b 22 τὰ φυτὰ γνωρίζεται διὰ τῶν ἰδιωμάτων — Polyb. 2, 14, 3 al. — Diodor. — alii permulti deinceps.

Accedit titulus Bethlehemi inventus aet. Christ. C. I. IV 1, 8964, 13 τὰ φυσικὰ ἰδιώματα τῆς θεότητος.

Κοίλωμα 9, 16 πρὸς κατεργασίας τῶν κοιλωμάτων (scil. ἐν τῷ περιέχοντι)]

Aristot. de vento 5 p. 483 b 23 — Theophr. H. Pl. 3, 8, 3 — Polyb. 12, 20, 4 al. — [Aristot.] de mundo 4 p. 395 b 34 — Diod. 3, 44 — Lucian. — Galen. — alii. Usus vulgaris probatur locis V Ti Gen. 23, 2; Ezech. 43, 14 al., papyro Flinders P. II 43, 13 (a. a. C. 255/44) ἵνα ἀναχωσθῇ τὰ κοιλώματα, papyro Parisina mag. v. 1846, titulo apud Lebasium, Inscriptions receuillies en Grèce, no. 281.

Addas Archimedem II p. 242, 13 H et Babrium 86, 1.

† Παράτριψις 45, 1 νεφῶν] Theophr. de lap. 45 — [Aristot.] de mundo 4 p. 395 b 5 — Diodor. 3, 36 — Phil. — Marc. Ant. 5, 13 — alii pauci.

Περίληψις 16, 4 ἵνα μὴ πάντα ἀσθενῆ ποιῶμεν κἀν ταῖς περιλήψεσιν τῶν ἀθρόων εἰς τὸ μὴ ὂν ἀναγκαζώμεθα τὰ ὄντα θλίβοντες καταναλίσκειν] cf. Zonaram (lex. p. 1553): περίληψις ἡ περισσοτέρα νόησις et Plat. Soph. p. 249 d περιλαμβάνειν τῷ λόγῳ τὸ ὄν.

Similiter Aristot. de gen. an. 3, 11 p. 762 a 25 αἱ διαφοραὶ τοῦ τιμιώτερον εἶναι τὸ γένος καὶ ἀτιμότερον τὸ συνιστάμενον ἐν τῇ περιλήψει τῆς ἀρχῆς τῆς ψυχικῆς ἐστιν — non raro apud posteros, translate plerumque.

Proprie in V To: Eccl. 3, 5 (R S) καιρὸς τοῦ περιλαβεῖν (cf. Xen. An. 7, 4, 10 περιλαβὼν τὸν παῖδα) καὶ καιρὸς τοῦ μακρυνθῆναι ἀπὸ περιλήψεως (A περιλήμματος).

† Περιοχή 37, 7 κόσμος ἐστὶ περιοχή τις οὐρανοῦ].

Corporis ambitum significat [Aristot.] probl. 2, 34 p. 870 a 10 (loco dubio) — Theophr. C. Pl. 1, 75, 5; 1, 19, 2 i. q. περικάρπιον; de col. 45 ἡ ἐκτὸς περιοχὴ τοῦ σώματος — LXX Ps. 107, 11 (πόλιν περιοχῆς) i. q. *moenia*, al. — Diod. 1, 91 τῶν σωμάτων; 17, 58 τῶν ἐθνῶν; Plut. Lys. 12 τῆς σφαίρας — alii aliter. Pap. Berol. II 492 τοῦ ἀγροῦ.

Σωμάτιον 156, 4 βρυάζω τῷ κατὰ τὸ σωμάτιον ἤδει].

Aristot. H. An. 4, 1 p. 525 a 2 ἐρυθρὰ ἄττα σωμάτια; probl. 24, 14 p. 937 a 36 de homine τὸ σωμάτιον φρίττειν ποιεῖ (scil. τὸ ὕδωρ) al. — [Isocr.] ep. 4, 11 — Telet. 11, 1 — De aliis notionibus vide lexica.

Adde pap. I, Ox. 37 I 7 (a. 49. p. C.) ἀνεῖλεν ἀπὸ κοπρίας ἀῤῥενικὸν σωμάτιον i. e. *infantem expositum* — similiter ibidem 38, 8.

c. adiectiva:

Ἀ κ ο υ σ τ ι κ ό ς 13, 12 ἀκουστικὸν πάθος] similiter Aristot. de anima 3, 2 p. 426 a 7 ἡ τοῦ ἀκουστικοῦ ἐνέργεια, at eth. Nic. 1, 13 p. 1103 a 3 ἀκουστικὸς τοῦ πατρός — alii deinceps usurpaverunt adiectivum, quod mutata forma etiam in sermonem nostrum receptum est.

Ἀ ν - ε π ί - μ ι κ τ ο ς 81, 1 ὅσα δὲ μηδὲ τοῦτο δυνατὸς ἦν, ἀνεπίμικτος ἐγένετο].

Aristot. de vento 5 p. 483 b 1 — Theophr. C. Pl. 6, 8, 4 — Strab. p. 333 — Diod. 5, 17 — Ioseph. A. I. 4, 8, 20 e. q. s.

Ἄ σ τ α τ ο ς 65, 10 τὴν δὲ τύχην ἄστατον ὁρᾶν]

Similiter Aristot. Metaph. 11, 8 p. 1073 a 31 ἄστατον τὸ κύκλῳ σῶμα — Com. anon. 4, 615 = 1324 K: δῆμος ἄστατον κακόν — Polyb. 6, 57, 2 θεωρία — Diod. 18, 67 — Phil. — Dio Chrys. — alii. Cf. etiam Kaib. epigr. 502 (III a. C. s.) — i. q. *non pensus*, saepe in titulis antiquis, etiam Atticis, cf. Ditt. syll. 21, 56 (quinti saec. exeuntis).

Ἀ τ ά ρ α χ ο ς 14, 13 ὄγκοι (*corpuscula*) . . ἀταράχως ἔχοντες, — 29, 18 τὸ ἀτάραχον] Aristot. Eth. Nic. 3, 12 p. 1117 a 31 al. — LXX Es. 3, 13 al. — Strab. p. 61 — alii.

In papyro Paris. mag. v. 69. Atque adverbium primum apud Epicurum occurrit.

Ἰ σ ο τ α χ ή ς 18, 15 ἰσοταχεῖς τὰς ἀτόμους εἶναι].

Aristot. Phys. 8, 4 p. 249 a 13 al. saepe — Polyb. 10, 44, 9 al. — Strab. — Phil.

Accedit titulus (Kaib. epigr. 939): . . νίκης κρίσις ἀμφοτέροισιν | ἔλ(λ)αχεν ἰσοταχής . .

Adverbium post Aristotelem Archimedes nonnullis locis habet.

† Π ν ε υ μ α τ ι κ ό ς 39, 1 φύσεων πνευματικῶν].

Philosophi inde ab Aristotele — Nicom. com. 4, 584, 31 M = 1 K βρωμάτων πνευματικὰ καὶ δύσπεπτα — Strab. p. 51 — pap. Paris. mag. v. 1779 πνευματικὴ αἴσθησις; hinc via expedita ad notionem translatam, quam apud Christianos valere notum est (cf. Paul. ep.

ad Cor. I 15, 44). Origo autem vocis a philosophis Ioniae repetenda videtur esse (cf. Diels l. l. p. 397, eundem Dox. Gr. p. 370.)

Σύ-στοιχος 27, 18 ἀνατολὴν καὶ δύσιν καὶ τὰ σύστοιχα τούτοις . .]

Aristot. de caelo 3, 1 p. 298 a 30 al. — Theophr. C. Pl. 6, 4, 2 — Polyb. 13, 8, 1 — alibi.

His subiungere liceat copiam vocabulorum eorum quorum certa latioris usus testimonia non repperi.

† Διάσπασις 44, 16 νεφῶν]

Aristot. de caelo 4, 6 p. 313 b 20; meteor. 3, 3 p. 372 b 19 — Theophr. de lassitudine 18.

† Διήθησις 45, 14 κατὰ διήθησιν <διὰ> τῶν νεφῶν τοῦ λεπτομερεστάτου φωτός . . fulgur fieri.]

Theophr. C. Pl. 6, 1, 1 διήθησις τοῦ ξηροῦ διὰ τοῦ ὑγροῦ; similiter frg. 2, 2; 50 — Dio Chrys. — Plut. Mor. p. 693 e.

† Δίνησις 38, 15 δινήσεις λεπτομερῶν φύσεων]

Aristot. Phys. 8, 2 p. 243 a 17 al. — Stoici (cf. Diog. L. 7, 132) — Poemand. 94, 12 ed. Parthey — Erotian. p. 100, 17 K. Vide etiam Diels Dox. Gr. p. 353 b 14 (de Democrito).

† Ἐκ-πνευματόω 48, 5 ἐδάφη ἐκπνευματοῦντα τὸν . . ἀέρα.]

[Aristot.] probl. 1, 53 p. 866 a 3 τὸ . . ψυχρὸν συνίστησι . . τὸ δὲ θερμὸν ἐκπνευματοῖ al. — Theophr. C. Pl. 4, 9, 3 al. — Plut. de recta rat. aud. 4 p. 39 D δεῖ τῶν νέων μᾶλλον ἐκπνευματοῦν τὸ ἄημα . . ἢ τῶν ἀσκῶν τὸν ἀέρα, translate.

† Ἐκπύρωσις 45, 16 τὴν τοῦ . . . πνεύματος ἐκπύρωσιν] similiter Aristot. meteor. 1, 5 p. 342 b 2 — Chrysipp. II 222, 24 III 186, 9 = *interitus mundi* — i. q. *eruptio ignis e monte*: Strab. p. 247 τῆς Αἴτνης; Ioseph. A. I. 20, 7, 2 — alii.

† Ἐμ-περίληψις 45, 10 κατ' ἐμπερίληψιν τοῦ φωτός fulgur fieri, quam doctrinam Empedoclis vituperat Aristoteles meteor. 2, 9 p. 369 b 12. 19 ἄλογος ἡ τοῦ πυρὸς ἐμπερίληψις (scil. in nubibus) — Dion. H. de Demosth. c. 38 χρόνων τε ἀξιολόγων ἐμπεριλήψει διορίζεσθαι θάτερα (scil. τῶν ὀνομάτων) ἀπὸ τῶν ἑτέρων.

Ἐναπόληψις 28, 13 τὰς ἐξ ἀρχῆς ἐναπολήψεις τῶν συστροφῶν τούτων ἐν τῇ τοῦ κόσμου γενέσει.]

Aristot. de vento 4 p. 482 b 31 ὅταν ἐν ὑγρῷ πλῆθος ᾖ θερμότητος, ἀνάγκη τὸ ἐκπνευματούμενον διὰ τὴν ἐναπόληψιν ποιεῖν σφυγμόν.

Theophr. de sens. 62; 74 (ubi de Democriti doctrina agit).

Ἐπίβλεψις 3, 10 ἐν τῇ τῶν ὅλων ἐπιβλέψει.]

Aristot. Analyt. pr. 1, 29 p. 45 a 26 al. — Io. Chrys. ep. 61.

† Ἑτεροίωσις 43, 14 cf. Diels Dox. Gr. p. 395 b 27.]

Aristot. Phys. 4, 9 p. 217 b 26 — Plut. de def. orac. 37 p. 430 c τῆς οὐσίας — Marc. Ant. 4, 39 τοῦ περιέχοντος.

Εὐδιάχυτος 77, 8 ἐπιθυμιῶν ὅσαι ... εὐδιάχυτον τὴν ὄρεξιν ἔχουσιν transl.] proprie [Aristot.] problem. 1, 42 p. 864 a 29, 35 φάρμακα — Theophr. C. Pl. 4, 12, 2 τέραμον — Dioscorid. l. I c. 18 — Plut. de primo frig. c. 11 p. 949 b ὕδωρ.

† Κάθεσις 47, 7 νέφους] Aristot. meteor. 2, 2 p. 356 a 11 *descensus (aquarum)* — apud Galenum aliosque: τοῦ καθετῆρος — schol. Ar. Ran. 1060 — δράματος i. e. *actio.*

† Νεφοειδής 51, 15; † ὁμιχλοειδής 54, 8; ὁμοιοσχήμων 9, 12; † ὀξυγώνιος[1]) 50, 17, similia quae raro inde ab Aristotele leguntur breviter tangere liceat.

Πάρωρος 59, 4 οὔτε γὰρ ἄωρος οὐδείς ἐστιν οὔτε πάρωρος πρὸς τὸ κατὰ ψυχὴν ὑγιαῖνον.]

Theophr. C. Pl. 3, 29; 5, 1, 3. 4 — alii pauci; v. Herwerdeni lexicon.

† Παχυμερής 51, 18 τὸ περιφερὲς .. καὶ παχυμερές] Aristot. de caelo 3, 5 p. 304 a 31 al. — Strab. transl. p. 66 ταῦτα γὰρ εἴρηται παχυμερῶς — Galen. VI 175, 12 K — Sext. Emp. p. 743, 1 — Constantin. Porphyr. Novell. 264.

Περιαίρεσις 15, 5 ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν μετασχιζομένοις κατὰ τὴν περιαίρεσιν τὸ σχῆμα ἐνυπάρχον λαμβάνεται.]

Cf. Aristot. Categor. 7 p. 7 a 32 περιαιρουμένων τῶν ἄλλων ὅσα συμβεβηκότα ἐστί, καταλειπομένου (cf. Epic. 15, 7 καταλείπεται) δὲ μόνου τούτου, πρὸς ὃ ἀπεδόθη οἰκείως . . .

Substantivum apud eundem non occurrit; apud Theophrastum autem proprio sensu dictum est, ut significet *plantarum circumcisiones,* H. Pl. 4, 15, 4; C. Pl. 5, 17, 1. Proprie etiam apud Oribasium et Galenum (II 394 K) i. q. *circumcisio.*

† Πολύχενος 37, 16 ἐν πολυχένῳ τόπῳ.]

[Aristot.] probl. 15, 22 p. 940 a 4, 7 — Plut. quaest. conv. 8, 2 p. 731 c εὔφωνος ὁ χαλκός, ᾗ πολυχενώτερος ὁ ἀήρ. — pauci praeterea.

† Πρόεσις 49, 15 πρόεσις ἐκ τῶν νεφῶν]

---

[1]) Astronomiae peritum auctor pap. mag. Br. Mus. I 135, 76 (ἡ σελήνη .. ὀξυγώνιος) se exhibet.

Aristoteles, Theophrastus, Galenus: πρόεσις τοῦ σπέρματος cf. Plut. de Is. et Osir. c. 34 p. 364 d: Ἕλληνες τὴν τοῦ σπέρματος πρόεσιν ἀπουσίαν καλοῦσιν καὶ συνουσίαν τὴν μῖξιν — Aristot. Eth. Nic. 2, 7 p. 1107 b 12, 13 *effusio pecuniae.*

Πύρωσις 116, 28 ἄτομοι .. παρέσχον θερμότητα καὶ πύρωσιν τῷ σώματι (ubi de vino calefaciente loquitur.)]

Aristot. meteor. 2, 9 p. 369b 6: τὸ πνεῦμα .. ἐκπυροῦται .. πυρώσει al. — Theophr. H. Pl. 7, 7 — LXX Amos 4, 9 ἐπάταξα ὑμᾶς ἐν πυρώσει; Prov. 27, 21 δόκιμον ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πύρωσις — Plut. de facie in orbe lunae 6 p. 923 d — i. q. φλεγμονή apud medicos.

Addas pap. mag. Berol. II v. 110 (ed. Parthey, Abh. d. Berl. Ak. d. Wissensch. 1865 p. 120 sq.)

† Σβέσις 39, 12 de solis occasu] similiter Aristot. de vita 5 p. 469 b 23 al. — Theophr. de igni 11 al. — similiter Phil. IV 36, 7, transl. idem IV 56, 21 θάνατον σβέσιν τῆς ψυχῆς — alii pauci.

Συμπλήρωμα 11, 9] [Aristot.] probl. 11, 18 p. 901 a 4 — Tim. Locr. p. 96 b. Cf. συμπληρωτικός.

Σχημάτισις 7, 21] Aristot. de hist. an. 4, 10 p. 537 a 26 ἰχθύες καθεύδουσιν ἐν τῇ ἄμμῳ, γιγνώσκονται δὲ τῇ σχηματίσει τῆς ἄμμου. — Iamblich. in Nicom. p. 83 B; 86 D.

Hic inserere liceat duo adverbia:

Πλεοναχῶς 29, 2; 30, 2] Aristot. Eth. Nic. 5, 1 p. 1129 a 23 al. — Theophr. frg. 12, 24 — Strab. — posteriores. Adiectivum autem quod 36, 11; 17 legitur, alibi nusquam invenire potui.

Ποσαχῶς 29, 19]

Aristot. Rhet. 2, 23 p. 1398 a 28 al. — Theophrastus ea voce caret — V T Sir. 10, 31 (bis) — Strab. — alii.

A II 1 a.

Haec sunt quae ante Aristotelem non leguntur; quodsi quis hoc vel illud desideraverit, non quam plurimis, sed quam certissimis exemplis opus esse sciat.

Nunc venio ad illa vocabula quae Epicurus primus videtur adhibuisse. Ea autem ita digerere conatus sum, ut primo loco omnia enumerarem, quae apud posteros, Plutarchi temporibus non recentiores, primum occurrunt in litteris, secundo ea quae post illum demum leguntur — rara plerumque sunt — tertio ἅπαξ λεγόμενα quae dicuntur.

a) verba:

'Α ν α φ ω ν έ ω 24, 16: αὐτὸ τὸ ἐνάργημα, καθ' ὃ τὸν πολὺν ἢ ὀλίγον χρόνον ἀναφωνοῦμεν et 27, 14: φθόγγους.

Polyb. 3, 33, 4 *exclamare* — [Aristot.] de mundo 6 p. 400 a 18 οὐ κακῶς κἀκεῖνο ἀναπεφώνηται — Artemidor. 1, 58 — pauci praeterea.

'Α σ φ α λ ί ζ ω 164, 22 med. ἀσφαλίζου σεαυτόν]

V T Es. 41, 10; Neem. 3, 15; Sap. Sal. 13, 15 (et bis praeterea) semper medium verbi genus — Herond. 1, 88 ἀσ[φα]λίζου[σα?] σαυτήν.[1])

Polyb. 18, 13, 3 act., 2, 54, 8; 6, 22, 4; 9, 3, 3 al. med. — Diod. 18, 52 — N T Luc. act. 16, 24 τοὺς πόδας ἠσφαλίσατο αὐτῶν εἰς τὸ ξύλον — Ioseph. B. I. 2, 24, 4 med. — alii multi. Hic litterarum usus firmatur et titulis et papyris:

Inscr. Perg. 333 B 5 med. — Ditt. Orient. inscr. 515, 25 (tit. Mylasensium tertii saeculi p. C. ineuntis) pass., 613, 4 (a. 392 p. C.) med.

Pap. Ox. II 257, VIII6; 298, 60; pap. Berol. III 893, 21 (s. III/IV p. C.) 923, 4 (s. I/II p. C.) IV 1036, 11 (a. 108 p. C.) pap. Rain. I 20 col. II 14; 232, 7; pap. Paris. mag. 121, v. 189: in quibus omnibus medium verbi genus praevalet.

'Α τ α ρ α κ τ έ ω 30, 4; 30, 6 ἀταρακτῆσαι; 30, 7 ἀταρακτήσομεν (derivatum de ἀτάρακτος cf. Stud. Vind. X 192, 7 ὁ δίκαιος βίος ἀταρακτότατος.)

Ioseph. A. I. 15, 10, 3 — Marc. Ant. 9, 41 — Sext. Emp. p. 5, 9.

'Ε μ π ο δ ο σ τ α τ έ ω 9, 10 οὐδὲν τὸ ἐμποδοστατῆσόν ἐστι πρός . . † 41, 11 οὐδὲν ἐμποδοστατεῖ.

V T Iudith 11, 35 (codex A) — Phil. I 249, 18 ed. Cohn — ἐμποδιοστατεῖν papyr. 24, 54 (a. 117 p. C.) collectionis quae inscribitur: The Tebtunis Papyri I ed. Grenfell Hunt Schmyly Lond. 1902 — perraro praeterea.

Κ α τ α σ τ ρ έ φ ω (cf. supra p. 6 καταστροφή) pro ἀποθνήσκω 61, 18; 75, 20 cf. προκαταστρέφειν 77, 5 (quod simili modo pro *praemature mori* uno loco invenitur: Diog. L. 2, 138) et προκαταστροφή i. e. *mors praematura* 81, 7 (quod omnino nusquam dictum est)] simili ratione Plut. Them. c. 31 — Arrian. exped. Al. 7, 3, 2 — cf. Photium, lex. s. v.: καταστρέψαντες τελευτήσαντες.

---

[1]) Sic Buecheler et Crusius.

†Παρα-βιάζομαι 36, 5 τὸ ἀδύνατον . . παραβιάζεσθαι] LXX Reg. 1, 28, 23; Amos 6, 10 — Polyb. 22, 10, 7 al. — N T Luc. ev. 24, 29 al. — Plut. quomodo adulescens . . c. 11 p. 31 e.

Δυσελπιστέω Stud. Vind. 192, 22 ὁ δὲ γέρων καθάπερ ἐν λιμένι τῷ γήρᾳ καθώρμικεν, τὰ πρότερον δυσελπιστούμενα τῶν ἀγαθῶν ἀσφαλεῖ κατακλείσας χάρακι.]

Polyb. 2, 10, 8. 2, 44, 3. 4, 60, 6. 5, 74, 3. — Ioseph. A. I. 4, 8, 3. — Georg. Pachymer. Andron. p. 149 a.

Ἐνδελεχίζω 159, 26 διὰ τὸ μ[η]δὲ τὸν Εὐδ[ημ]ον ἱκανῶς ἐνδελεχίζειν ἐν φιλ[οσο]φίᾳ]. Raro legitur: LXX Ex. 30, 8; Sir. 9, 4 alibi — Ephraim Syr. I 4 B.

Ἐξ-ακολουθέω 156, 6 τά ἐξακολουθοῦντα αὐταῖς (scil. ταῖς ἡδοναῖς) δυσχερῆ].

Quater apud LXX, ut Iob 31, 9 — Polyb. 4, 5, 6. 5, 78, 4. 17, 10, 7 — permultos posteriores, e quibus nomino [Petr.] ep. 2, 1, 16; 2, 2, 2.

In titulo primi saeculi p. C. Hierosolymitano apud Ditt. Orient. inscr. 598, 6.

In papyris: pap. Berol. I 282, 38; II 542, 15; III 825, 9 (a. 191 p. C.); 1007, 15 (tertii saeculi a. C.); pap. Ox. I 94, 20. 95, 32; pap. Rain. I 5, 15; pap. Paris. p. 357, 10 (secundi saeculi a. C.) e. q. s.

Πολυτελεύομαι 156,18 πέμψον μοι τυροῦ κυθρίδιον, ἵν' ὅταν βούλωμαι πολυτελεύσασθαι δύνωμαι].

Exstat apud unum Diodorum 19, 71 loco non recte in suspicionem vocato: τῶν προσόδων τὸ πλέον μέρος ἀνήλωσε τὰ μὲν πολυτελευόμενος (sic codex Z excerptorum Peirescianorum), τὰ δὲ διανοσφιζόμενος, ubi Dindorfius et Vogelius πολιτευόμενος ceterorum codicum in textu posuerunt, quamquam explicare nequeunt, quomodo scriba in verbum tam singulare pro tritissimo inciderit. Accedit quod πολυτελευόμενος huic loco aptissimum est.

Ἐν-απο-σφραγίζομαι 11, 16 οὐ γὰρ ἂν ἐναποσφραγίσαιτο τὰ ἔξω τὴν ἑαυτῶν φύσιν . .]

Macc. 4, 15, 4 (sive Ioseph. de Macc. VI 296, 3 ed. Bekker) χαρακτῆρα ἐναποσφραγίζοντα act. — Clemens Alex. — Sext. Emp. p. 57, 11 — alibi raro.

Μωκάομαι med. 62, 3 πῶς οὐκ ἀπέρχεται τοῦ ζῆν; ἐν ἑτοίμῳ γὰρ αὐτῷ τοῦτ' ἐστίν, εἴπερ ἦν βεβουλευμένον . . . εἰ δὲ μωκώμενος, μάταιος ἐν τοῖς οὐκ

ἐπιδεχομένοις]. Telet. p. 2, 15 ed. Hense. — V T Ierem. 28, 18 ἔργα μεμωκημένα pass., Sir. 31, 21 προσφορὰ μεμωκημένη — Aquila Ierem. 10, 15 ἔργα μεμωκημένα pro ἔργα ἐμπεπαιγμένα substituit — Aelian. N. A. 1, 29 — Alciphr. ep. 1, 39. Cf. Zonaram (p. 1383) μωκῶ τὸ λοιδορῶ.

b. substantiva:

† Αἰτιολογία 42, 14 ἡ τῶν μετεώρων αἰτιολογία ματαία ἔσται]. Strab. p. 49 Στράτωνος.. ἀπτομένου τῆς αἰτιολογίας, ὅτι φησίν..; p. 830 τίς οὖν ἡ πιθανότης τῆς αἰτιολογίας; similiter Phil. III p. 145 (Wendland) aliique. Cf. αἰτιολογέω supra pag. 29.

Loco rhetoricae ad Alexandrum [Aristot.] 7 p. 1428 a 7 Halmius αἰτιολογία pro ἀντιλογία substituit, an non recte, dubito. Neque certius est, num illud Democriti βούλεσθαι μᾶλλον μίαν εὑρεῖν αἰτιολογίαν ἢ τὴν Περσῶν οἱ βασιλείαν γενέσθαι (frg. 118 D) ad verbum relatum sit.

Ἀκρίβωμα 3, 15 τὸ κατὰ μέρος ἀκρίβωμα; 4, 3; 31, 14] nemo nisi Philodemus isque Epicureus usurpavit (de musica p. 90, 9 ed. Kemke).

Ἀνακοπή 7, 14 εἴτε γὰρ ἦν τὸ κενὸν ἄπειρον, τὰ δὲ σώματα ὡρισμένα οὐδαμοῦ ἂν ἔμεινε τὰ σώματα ... οὐκ ἔχοντα τὰ ὑπερείδοντα ... κατὰ τὰς ἀνακοπάς.] Strab. p. 143 θάλασσα ... ἀνακοπὰς λαμβάνει — Dion. H. de comp. v. 16 ἀνακοπὰς συλλαβῶν = *elisiones* (Reiske) al. — Phil. IV 147, 1 de Nilo fluvio — Ioseph. B. I 1, 21, 6 (τοῦ κύματος) — transl. Plut. de profectu in virtute p. 76 F.

Ἄναμμα legit Usener p. 28, 6 πυρὸς ἀνάμματα].

Cf. Plut. plac. phil. p. 890 A Στωικοὶ ἄναμμα νοερὸν ἐκ θαλάσσης (*solem*) et Diels, Dox. Gr. p. 351 b 16 (de Heraclito).

Raro usurpatum, ut a Clemente Alexandrino.

Ἀναφώνησις 92, 11 Ἐπίκουρος ἐν ταῖς ἀναφωνήσεσιν]. Plut. de comm. not. p. 1071 c i. q. *exercitatio vocis*, similiter apud Galenum aliosque medicos.

† Ἄναψις 39, 12 κατὰ ἄναψιν.. καὶ σβέσιν solis ortum et occasum fieri] Dion. H. A. R. II c. 66 τὰς ἀνάψεις τοῦ μεταρσίου πυρός — Plut. de Iside.. c. 11 p. 355 c τὴν ἐξ ὑγρῶν ἡλίου γιγνομένην ἄναψιν.

Ἀντικοπή 10, 5 (bis) 10, 12 scil. τῶν εἰδώλων]

Strab. p. 222 ποταμῶν — Plut. de profectu in virt. c 4 p. 77 A translate, al.

Ἀρέσκευμα 154, 29] Plut. Demetr. c. 11 περιττῶν καινουργὸς ἀρεσκευμάτων.

'Α φ θ α ρ σ ί α 60, 3 τὴν μετὰ ἀφθαρσίας μακαριότητα al.] similiter VT Sap. Sal. 2, 23; (6, 19. 20 = *innocentia.*) —

Strab. p. 712: περὶ ἀφθαρσίας ψυχῆς — Phil. I 53, 22 ed. Cohn — Paul. ep. ad Rom. 2, 7 aliique auctores ecclesiastici — Plut. plac. phil. p. 881 B εὐδαιμονία καὶ ἀφθαρσία.

C. I. IV 1, 8813 (tit. metr. christ.); 9153, 10 (septimi p. C. saeculi) ἀυθαρσία.

Β λ έ ψ ι ς 63, 14 τῇ .. συμφερόντων καὶ ἀσυμφόρων βλέψει; recte Usener in apparatu critico: „*an* ἐπιβλέψει?" — Plut. Pelop. c. 32 — Basil.

Γ ῆ θ ο ς 283, 9 τὸ γὰρ ποιοῦν ἀνυπέρβλητον γῆθος . . .]

Plut. Ages. 29 al. — Sext. Emp. p. 567, 2 γῆθος προσηνές τι τυγχάνον κατάστημα — alii. Γηθέω et apud poetas et apud Platonem, Demosthenem, alios paucos legitur.

Cf. Marmor Parium 27 (p. 7 ed. Iacoby) [τὸ γῆ]θος τῶν ὑποδεξαμένων τὸν καρπόν sic Boeckh; πλῆθος Wilamowitz et Iacoby, ἔθος Diels.

† Δ ι ά ρ ρ η ξ ι ς 49, 3 σύνωσιν καὶ διάρρηξιν (scil. ὑδατοειδῶν τινων].

Unus vocabuli testis est Iosephus (A. I 18, 9, 1) εἴς τι χωρίον διάρρηξιν ποταμῶν λεγόμενον.

Ἔ λ π ι σ μ α 121, 35 τὸ γὰρ εὐσταθὲς σαρκὸς κατάστημα καὶ τὸ περὶ ταύτης πιστὸν ἔλπισμα τὴν ἀκροτάτην χαρὰν .. ἔχει].

Dio Chrysost. or. 20 § 24 (II 265, 27 Arnim) ἐπιθυμήματα καὶ ἐλπίσματα. Vituperatur propter vocabuli usum Epicurus a Cleomede (cf. Us. Ep. p. 89, 22.)

† Ἔ μ π τ ω σ ι ς 46, 10 ἔμπτωσιν ἀμφοτέρων (scil. ἀστραπῆς καὶ βροντῆς) ἅμα . .] Dion. H. A. R. 9, 23, 7 οἱ Τυρρηνοὶ . . . τῶν ἐφεστηκότων κατόπιν ἐμπτώσει πολλῇ συνεργούμενοι . . — Erotian. — Plutarch. — alii.

'Ε ν έ ρ γ η μ α 4, 10 τὸ συνεχὲς ἐνέργημα ἐν φυσιολογίᾳ.]

Polyb. 2, 42, 7 al. — Diod. 4, 51 — Paul. ep. ad Cor. I 12, 6 διαιρέσεις ἐνεργημάτων — alii. Pap. mag. Berol. I ed. Parthey v. 194.

'Ε ν ό χ λ η μ α 148, 22 οὐ[κ ἀνά]ξιον φόβ[ου] τὸ κατὰ μετάπ[τ]ωσιν ἐνόχλ[η]μα;]

Oribas. II 67, 4 ed. Bussemaker et Daremberg, alii medici.

† Ἔ ν σ τ η μ α ῥᾳδίως διαλυθήσεται 39, 8 Stoicorum proprium — Sext. Empiric.

Ε ὐ ε λ π ι σ τ ί α Stud. Vind. X 194, 10 τὴν περὶ τοῦ μέλλοντος . .

Polyb. 11, 3, 6 al. — Phil. non semel — alii.

'Ε π ι σ τ ό λ ι ο ν 146, 14]

pap. Paris. p. 311, 10 (a. 153 a. C.) p. 312, 3 (eiusdem fere temporis) — Plut. Ages. 13 — Marc. Anton. 1, 7 — alii.
Adde pap. Berol. III 775, 10.

Εὐημέρημα 306, 18 ἡ ταπεινὴ ψυχὴ τοῖς εὐημερήμασιν ἐχαυνώθη]

Primum exstat in duobus titulis Pergamenis 167, 7 (a. a. C. 165) et 246, 5 (paulo recentior est titulus) — Polyb. 3, 72, 2 — Diod. 13, 13 — Ioseph. — alii.

Εὐκινησία 20, 5 τὰ πάθη καὶ αἱ εὐκινησίαι καὶ αἱ διανοήσεις καὶ ὧν στερούμενοι θνήσκομεν.]

Polyb. 8, 28, 3 τῶν ἵππων καὶ τῶν πεζῶν τοὺς διαφέροντας εὐκινησίᾳ καὶ τόλμῃ — Oribas. — pauci praeterea.

† Ἴχνευσις 42, 1 ἐπὶ πάντων γὰρ τῶν μετεώρων τὴν τοιαύτην ἴχνευσιν οὐ προετέον].

[Xen.] Cyneg. 3, 4; 10, 5 quem librum aetatis Romanae posterioris esse Radermacher mihi persuasit (cf. Rh. M. 51, 1896 p. 596 sq. et 52, 1897 p. 13 sq.) — Poll. 5, 11.

Κατάστημα 121, 34 τὸ γὰρ εὐσταθὲς σαρκὸς —]

VT Macc. 3, 5, 45 κατάστημα μανιῶδες; Polyb. 6, 50, 2 οὐδὲν αἱρετώτερον τοῦ Λακωνικοῦ καταστήματος — [Paul.] ep. ad Titum 2, 3 πρεσβύτιδας ἐν καταστήματι ἱεροπρεπεῖς — Ios. A. I. 15, 7, 5 ἀτρεμαίῳ τῷ καταστήματι πρὸς τὸν θάνατον ἀπῄει (Ἀλεξάνδρα); Ptolem. math. comp. p. 193, 3 ed. Heib. — Poll. 1, 113 — alii.

Accedit titulus primi saeculi p. C. Aegypti apud Ditt. Orient. Inscr. 669, 3: πᾶσαν πρόνοιαν ποιούμενος τοῦ διαμένειν τῷ προσήκοντι καταστήματι τὴν πόλιν (est edictum praetoris).

Καταστηματικός 91, 9 ἡ ἀταραξία καὶ <ἡ> ἀπονία καταστηματικαί εἰσιν ἡδοναί] apud Plutarchum demum recurrit: Ti. Gracch. c. 2 — cf. Maxim. Planud. (Walz, rhetores Graeci V p. 458): καταστηματικώτερον μέλος τὸ καλούμενον σπονδεῖον.

Καύχησις 130, 3 ubi in Nausiphanem magistrum invehitur: ἀλλ' ἴτωσαν· εἶχε γὰρ ἐκεῖνος ὠδίνων τὴν ἀπὸ τοῦ στόματος καύχησιν σοφιστικήν . . .] Mirum quod praeter Philodemum, qui ex Epicuro pendet, nusquam nisi in libris sacris inveniri videtur: VT Ier. 12, 13; Par. 1, 29, 13; Prov. 16, 31; Sir. 34, 10 — NT Paul. ep. ad Rom. 15, 17 ἔχω οὖν τὴν καύχησιν ἐν Χριστῷ; 3, 27 ποῦ οὖν ἡ καύχησις;

Κενοδοξία 78, 7] VT Sap. Sal. 14, 14 — Pol. 3, 81, 9 al. — Diodor. 17, 107 — Phil. — [Paul.] ep. ad Phil. 2, 3 — Lucian. multique alii.

† Λόξωσις 40, 10 τροπὰς ἡλίου καὶ σελήνης ... γίνεσθαι κατὰ λόξωσιν οὐρανοῦ]. Plut. plac. phil. 2, 23 p. 890 e — Ptolemaeus et quorum est id describere (cf. Diels, l. l. p. 239, 32).

Μελλησμός 162, 6 ὁ δὲ πάντων βίος μελλησμῷ παραπόλλυται (eadem sententia Stud. Vind. X frg. 14).]

Dion. H. A. R. 7, 17 — Paus. 4, 31, 3 — Alciphr. III 39, 2 — Poll. 1, 43; 3, 122; 9, 137; v. Lobeck, Parerga ad Phr. p. 512.

Νύγμα 280, 20 τοὺς γαργαλισμοὺς καὶ τὰ νύγματα voces voluptatis definiendae] Nicand. Ther. 362. 446 — Galen. I p. 239, 4 K εἰ δ'ὀξὺ καὶ λεπτὸν εἴη τὸ τιτρῶσκον, ὀνομάζεται νύγμα — alii.

Οἰκείωμα St. Vind. X 194, 15 φιλοσοφεῖν καὶ οἰκονομεῖν καὶ τοῖς λοιποῖς οἰκειώμασι χρῆσθαι] Strab. p. 269 i. q. *affinitas* — Dion. H. V 7 p. 275, 14 Ri. q. ἰδίωμα (τὴν πόλιν παραβαλεῖς πρὸς τὰς ἄλλας ἀπὸ μεγέθους, ... ἀπ' οἰκειώματος).

Πάλσις 12, 7 τῶν ἀτόμων]

Chrysipp. II 247, 36 τῆς καρδίας — Porphyr. apud Euseb. pr. ev. p. 112 b — alii perraro.

† Παράθεσις 48, 1 terrae motus fieri κατὰ πνεύματος ἐν τῇ γῇ ἀπόληψιν καὶ . . αὐτῆς παράθεσιν καὶ συνεχῆ κίνησιν] e versione Cobeti: *quum haec* (scil. *terra*) *parvis corporibus perpetuoque motu se obicit* — Variae sunt notiones vocis: ad Epicuri locum maxime appositi sunt hi: Aet. I 17, 2 = Diels l. l. 317 οἱ περὶ . . Δημόκριτον τὰς κράσεις κατὰ παράθεσιν γίγνεσθαι τῶν στοιχείων . . — Chrys. II, 153, 2 παράθεσιν . . σώματων συναφὴν . . ὡς ἐπὶ τῶν σωρῶν; [Archimed.] III 80, 29 H κανόνος παραθέσει *regula applicata*. —

Polyb. 3, 36, 3 τῶν ὀνομάτων; 5, 24, 5 οἷς ἐπιμιγνύμενοι κατὰ τὴν παράθεσιν Κελτοί i. q. *vicinitas*; cetera vide apud Schweighaeuserum — VT Macc. 1, 9, 52 ἔθετο ἐν αὐταῖς (scil. ταῖς πόλεσι) δυνάμεις καὶ παραθέσεις βρωμάτων al. — cetera v. apud Sophoclem l. l. et Herwerdenum l. l.

Cf. tit. apud Ditt. Orient. Inscr. 90, 22 (est monumentum Rosettanum) πόλις . . ὠχυρωμένη . . ὅπλων . . παραθέσει . .

Pap. Flinders P. II p. 80 (4) 6 εἰς τὴν παράθεσιν (?) τῶν κατὰ Πτολεμαΐδα ἔργων (III s. a. C.). Ox. Pap. IV 713, 35 (a. D. 97) πρὸς παράθεσιν „*for registration.*"

† Παρέκτασις 53, 7 ἀέρος] Dion. H. de comp. v. c. 15 τῇ παρεκτάσει τῶν συλλαβῶν τὸν ἄπαυστον ἐμφαίνειν βουλόμενος ἦχον (scil. Ὅμηρος)· Ἠϊόνες βοόωσιν — [Nicomach.] Theolog. Arithm. p. 52 ed. Ast.

Ῥεῦσις 11, 3 — ἀπὸ τῶν σωμάτων τοῦ ἐπιπολῆς συνεχής].

Dioscorid. 2, 180 κοιλίας — Cornutus — apud Basilium, alios i. q. *emanatio*; vide Sophoclis lexicon.

Στοιχείωμα 4, 5 i. q. στοιχεῖον] Philodem. rhetor. I 140, 42 ed. Sudhaus — Astrologi posteriores, cf. Passovii lex. s. v.; cf. Diels, Elementum p. 8[1].

Στοιχείωσις 4, 12 ἐποίησά σοι . . ἐπιτομὴν καὶ στοιχείωσιν τῶν ὅλων δοξῶν] similiter: Posidonius (Diog. L. 7, 138) — Phil. II 123, 3. Wendl. — Galenus — alii.

Aliter: VT Macc. 2, 7, 22 οὐκ οἶδ' ὅπως εἰς τὴν ἐμὴν ἐφάνητε κοιλίαν . . καὶ τὴν ἑκάστου στοιχείωσιν οὐκ ἐγὼ διερύθμισα; cf. Diels, Elementum p. 46.

† Συγκόρημα 54, 4 κατὰ συγκόρημα τοῦ καιροῦ]

Pol. 4, 86, 2 — Cic. ad Att. 2, 12 — Symmachus interpres VTi: Reg. 1, 20, 26; Ps. 90, 6 — alii.

† Συγκόρησις 42, 9]

Pol. 9, 12, 6 — Sext. Emp. Pyrrh. I § 141.

Συζήτησις St. Vind. X 197, 18 ἐν φιλολόγῳ συζητήσει πλεῖον ἤνυσεν ὁ ἡττηθείς, καθ' ὃ προσέμαθεν.]

Philodem. voll. Herc. I p. 52 D — Cic. ep. 16, 21, 4: *non est enim seiunctus iocus a* φιλολογίᾳ *et cotidiana* συζητήσει — Phil. I 258, 4 Cohn Κάϊν . . τὸν Ἄβελ εἰς συζήτησιν ἀγαγών — NT Luc. act. 15, 7 (v. l.) 28, 29; 15, 2 (v. l.)

Συμφόρησις 18, 1 συμφόρησιν δὲ ἐκ τούτων κίνησιν ἐχόντων οὐχ οἷόν τε γενέσθαι]

Plut. Per. 34 ἡ τοῦ χωριτικοῦ πλήθους εἰς τὸ ἄστυ συμφόρησις — Plotin. — alii.

Συναναστροφή Stud. Vind. X 192, 24 ἀφαιρουμένης προσόψεως καὶ ὁμιλίας καὶ συναναστροφῆς ἐκλύεται τὸ ἐρωτικὸν πάθος]

VT Sap. Sal. 8, 16; Macc. 3, 2, 33 τῆς κοινῆς συναναστροφῆς ἐστέρουν — Diod. 3, 18 — Epictet. 1, 9, 5 — posteriores multi.

Ὑπεναντιότης 28, 12 τάραχον ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτὴ ἡ ὑπεναντιότης παρασκευάσει].

Strab. p. 344; 454 — Ioseph. contra Apionem 1, 25 — Nicomach. arithm. p. 151, 36 ed. Ast: τῆς πρὸς τὴν γεωμετρικὴν ὑπεναντιότητος.

Ὑπεξαίρεσις 72, 2 ὅρος τοῦ μεγέθους τῶν ἡδονῶν ἡ παντὸς τοῦ ἀλγοῦντος ὑπεξαίρεσις].

Diod. 12, 21, 2 ὑπεξαίρεσιν ἀπέτρεψε τῆς βλαβερᾶς τρυφῆς —

Epict. enchir. 2, 2 κούφως καὶ μεθ' ὑπεξαιρέσεως — Sext. Emp. p. 390, 28: πολλὰ.. καθ' ὑπεξαίρεσιν λέγεται.. ὡς τὸν Δία φαμὲν θεῶν.. εἶναι πατέρα καθ' ὑπεξαίρεσιν αὐτοῦ τούτου — al.

c. adiectiva:

Ἀνεπιλόγιστος Stud. Vind. X 196, 22] [Plat.] Ax. p. 365 d; 369 e i. q. *temerarius*, *inconsultus* — aliter Eusebius, de quo vide Sophoclis lexicon...

Ἀνοίκειος 60, 2 μηδὲν τῆς μακαριότητος ἀνοίκειον αὐτῷ (scil. τῷ θεῷ) πρόσαπτε] Chrys. II 243, 35 — Polyb. 5, 96, 8; 6, 10, 1; 24, 5, 13 — Diod. 3, 56 — [Longin.] περὶ ὕψους c. 43 — alii.

Ἀνύπαρκτος 100, 1 μαντικὴ οὖσα ἀνύπαρκτος..]

ἀνύπαρκτος καὶ ὑπαρκτός voces Stoicorum propriae sunt, cf. e. g Plut. de Stoic. repugn. 1046 BC et Posidonium apud Diog. L. 7, 191 — Phil. III 162, 26 Wendl. al. — Plut. Lyc. 31 al. — Symmachus interpres VTi: Iob 24, 17 al. — Sext. Empiric. — alii.

De adiectivis verbalibus, ut est ὑπαρκτός (100, 1) hoc loco disserere in animo non est; hoc tantum dico apud Epicurum ceterosque auctores posteriores, quos quidem norim, magnam eorum multitudinem exstare atque ex omnibus fere verbis talia derivata existere: cf. e. g. ὁρατός Ep. 15, 18; διαληπτός 16, 13; θεωρητός 16, 14; 19, 11; γνωστός 22, 16; αἱρετός 63, 12; φευκτός 63, 13 e. q. s.

Ἀπερίληπτος 7, 19 τὰ ἄτομα ... ἀπερίληπτά ἐστι ταῖς διαφοραῖς τῶν σχημάτων; 8, 1 (αἱ ἄτομοι) οὐχ ἁπλῶς ἄπειροι ἀλλὰ μόνον ἀπερίληπτοι]

Strab. p. 830: τῶν ἀπεριλήπτων τὸ πλῆθος — Phil. II 163, 22 — Plut. Pomp. 25 — Apollon. Dysc. — Christiani.

Ἀποτελεστικός 14, 7 ἔγκλισιν..ῥεύματος πνευματώδους ἀποτελεστικήν.]

[Plat.] defin. 412 c — [Longin.] περὶ ὕψους 16, 1 — Sext. Emp. p. 125, 16 — Basil. e. q. s.

Ἀπερινόητος 10, 5 ἐν ἀπερινοήτῳ χρόνῳ]

Pol. 4, 57, 10 ἀπερινοήτως i. q. *improviso* — Phil. III 159, 13 ἀπερινόητον καὶ ἀκατάληπτον — auctores ecclesiastici, apud quos de deo dicitur.

Pap. mag. Paris. v. 1138 ἀπερινόητον σχῆμα κόσμου.

† Ἀσείστως 36, 17 πάντα .. γίνεται —]

ἀσείστως Epict. 2, 17, 33 — Origen. — Basil. — ἄσειστος primum apud Maximum Tyrium.

Δυσπόριστος 77, 9 al.] Dion. H. A. R. 1, 37, 4 — Philo — Plut. an seni . . p. 786 A al. — Galen.

† Εὐπερίγραφος 35, 7 σύντομον καὶ εὐπερίγραφον διαλογισμόν].

Adverbium iam Attalus apud Hipparchum p. 78, 20 ed. Manitius — adiectivum Strab. p. 78; 171: νησίδια . . ἔχοντα τὸ εὐπερίγραφόν τε καὶ σημειῶδες. — Lucian. — posteriores pauci.

Εὐπόριστος 63, 21 τὸ μὲν φυσικὸν πᾶν εὐπόριστόν ἐστι; 65, 5 τὸ μὲν τῶν ἀγαθῶν πέρας . . εὐσυμπλήρωτον καὶ εὐπόριστον; 74, 15; 76, 1; 300, 27].

Cic. ad Att. 7, 17 — Phil. III 231, 22 W — Plutarch. —

'Ιδιότροπος 13, 15]

Strab. p. 823 — Diod. 5, 10 al. — Phil. — Ioseph. A. I. 4, 6, 8 — alii non pauci.

† Κρυσταλλοειδής 45, 2 πῆξιν . . κρυσταλλοειδῆ]

VT Sap. Sal. 19, 21 κρυστολλοειδὲς γένος ἀμβροσίας τροφῆς — Strab. p. 204 — Dio Cass. 49, 31 — Galen. II, 71 K.

Συμπληρωτικός 64, 4 τὸ συνεθίζειν . . ἐν ταῖς ἁπλαῖς . . διαίταις . . ὑγιείας ἐστὶ συμπληρωτικόν].

Habent stoici veteres, cf. Arnim l. l. III 35, 29 — Philo — Iamblichus — Athanasius II 228 c — alii horum similes.

Denique appono adverbium προσφάτως i. q. *nuper*, quod a posterioribus saepissime usurpatum est (de adiectivo πρόσφατος eiusque notionibus cf. Phrynichum 113 R). Epicurus in epistula ad matrem frg. 11 B 4 Rh. M. 47 p. 428: προσφάτως δὲ δὴ καὶ διὰ τοῦ Κλέωνος τὰς ἐννέα μνᾶς ἀπεσταλκότος — VT Deut. 24, 5 al. — Polyb. 5, 62 al. — Parthen. 43, 7 — Babr. 30, 3 — alibi.

A II 1 b.

Sunt alia vocabula, quae post Epicurum per longum tempus quasi latere videntur neque prius occurrunt quam apud auctores Plutarcho recentiores.

'Ετεροφρονέω Stud. Vind X 192, 21 ὁ . . ἐντὸς ἀκμῆς πολὺς ὑπὸ τῆς τύχης ἑτεροφρονῶν πλάζεται]. Io. Cinnam. Hist. VI 2 p. 251, 18 Mein. ἑτεροφρονῶν τὰ τῇδε διετείνετο ἔθνη. Cf. ἀλλοφρονέω i. q. *delirare* Hippocr. 7, 30 L.

† Συμπαράκειμαι 49, 16 πρὸς ἄλληλα θλιβομένων <τῶν> ὑδατοειδῶν καὶ συμπαρακειμένων] Anna Comn. p. 35 A aliique Byzantini — συμπαρατιθέναι Polyb. 2, 66, 7.

† Ἀθροότης 49, 4] Alex. Aphrod. ter — Oribas. II 65, 11 ed. Bussemaker et Daremberg.

Ἀνταναπλήρωσις 11, 5 ῥεῦσις ἀπὸ τῶν σωμάτων . . οὐκ ἐπίδηλος διὰ τὴν ἀνταναπλήρωσιν]. Gregor. Palam. p. 15.

Ἀοχλησία 62, 12 τοῦ σώματος] Clem. Alex. p. 180, 19 βίου — Sext. Emp. p. 5, 3 ἀταραξία δέ ἐστι ἀοχλησία καὶ γαληνότης (quae definitio Epicuri doctrinam sapit) — Eustathius.

† Ἀπόπαλσις 50, 1 κατὰ τρῖψιν δὲ νεφῶν πῆξιν εἰληφότων ἀπόπαλσιν ἂν λαμβάνοι τὸ τῆς χιόνος τοῦτο ἄθροισμα] Galen. II 51, 10; 59, 15 ubi de Epicureis loquitur — Archigenes apud Oribas. II 157, 12 τὰς ἀποπάλσεις τὰς ἐν τῷ ψαλισμῷ.

† Ἀποτέλεσις 50, 9 ὑγρασίας. [Nicomach.] Theolog. Arithm. p. 44 ed. Ast.

Ἐπαίσθησις 13, 16 ὁμοιομερεῖς ὄγκους . . τὴν ἐπαίσθησιν ἐπ'ἐκείνου (scil. τοῦ ἀποστείλαντος) ποιοῦντας et 14, 2] Porphyr. de abstinentia 1, 57; 3, 15 ed. Nauck ἥτις ἐκ συνέσεως λογικῆς παραγίνεται.

† Ἐπάρδευσις 38, 4 σπερμάτων . . ἐπαρδεύσεις . . ποιούντων] Cyrill. c. Iulianum I p. 30 B; cf. Lobeck ad Phryn. p. 763.

Ἐπιμαρτύρησις 76, 17 εἰ δὲ βεβαιώσεις καὶ τὸ προσμένον ἅπαν ἐν ταῖς δοξαστικαῖς ἐννοίαις καὶ τὸ μὴ τὴν ἐπιμαρτύρησιν, οὐκ ἐκλείψει τὸ διεψευσμένον] Marc. Anton. 7, 62 οὐκ ἐπιμαρτυρήσεως δεήσῃ — Sext. Emp. p. 40, 17; 237, 20. Cf. ἐπιμαρτυρεῖσθαι 12, 12.

Θνητότης Inscr. Oenoandis rep. frg. 10 B b 4 (Mus. Rh. vol. 47 p. 427) διὰ τὴν θνητότητα τῆς ἀφθάρτου καὶ μακαρίας φύσεως]

Didym. Alexandr. v. 39 p. 1117 D (Migne) e. q. s.

Κροτοθόρυβος 146, 13 οἵου κροτοθορύβου ἡμᾶς ἐνέπλησας]. Cuius vocabuli ab Epicuro audacter ficti Plutarchus et Eunapius meminerunt.

Πολυμιξία 184, 12 τῶν σπερμάτων] de coitu Theophilus Antiochenus p. 1100 A (Migne) et Epiphanius.

†. Πρόσκρισις 38, 15 κατὰ προσκρίσεις . . λεπτομερῶν τινων φύσεων] Artemidor. Oneir. p. 204, 7 ed. Hercher (πρόσχρησις V in margine).

† Πρόσλαμψις 51, 1 Ἶρις γίνεται κατὰ πρόσλαμψιν τοῦ ἡλίου πρὸς ἀέρα ὑδατοειδῆ; 51, 6] Georg. Pisid. de opificio mundi p. 346. — Man. Phil. I p. 112 (Miller) πρόσλαμψις ἡλίου.

Σέμνωμα 28, 8 πᾶν τὸ σέμνωμα τηρεῖν; 28, 11 ὑπεναντίαι . . τῷ σεμνώματι δόξαι]. Eustath. ad Il. p. 18, 25 ἕκαστοι τῶν ἐξ ἔθνους ἡμιλλῶντο τοῖς

οἰκείοις βασιλεῦσιν ἐπινοήσασθαι πλείω τῶν λοιπῶν σεμνώματα — alii Byzantini similiter.

† Τεχνιτεία 40, 19 μὴ φοβούμενος τὰς ἀνδραποδώδεις ἀστρολόγων τεχνιτείας].

Athen. 4 p. 130 a — Herm. Trism. apud Stob. phys. I 389, 8 W — Sext. Emp. p. 743, 29.

Ὑπέρεισις 8, 6 ἡ.. τοῦ κενοῦ φύσις.. τὴν ὑπέρεισιν (scil. τῶν ἀτόμων) οὐχ οἷα τε οὖσα ποιεῖσθαι] Iamblich. vit. Pyth. p. 16, 12 (Nauck) τὴν τῶν ἀτόμων ὑπέρεισιν καὶ χειραγωγίαν — Euseb.

† Φυσιολόγημα 36, 21 ἐκ παντὸς ἐκπίπτει φυσιολογήματος, ἐπὶ δὲ τὸν μῦθον καταρρεῖ] Tzetz. chil. V 478 τὸ δὲ φυσιολόγημα τὸ περὶ ἡλίου; VII 592 σοφὸν φυσιολόγημα διδάσκουσιν εὐτέχνως.

† Χρῶσις 51, 5] Poll. VII 169 ἐρεῖς δὲ βαφή, χρῶσις e. q. s.

† Ψυχρασία 49, 13 τῶν νεφῶν] Galen. XIV p. 555, 4 K. De forma videas quae de ὑγρασία supra p. 12 protulimus.

† Ἀλληλοῦχος 44, 4 περιπλοκὰς ἀλληλούχων ἀτόμων] Lexicis quae Iulianum et Hesychium afferunt addas papyrum magicam Parisinam v. 2917 ἀλληλοῦχα πυρὸς μεγάλου περιδεινήτειρα.

Ἀφυσιολόγητος 145, 2 προσέπεσεν ἐπιθύμημα ἀφυσιολόγητον τοῦ περιπλακῆναι ἡμῖν γονάτων ἐφαπτόμενον ..] Gregor. Nyss. I p. 19 A.

Ἐπιβλητικῶς 12, 7 vide infra p. 53 sq. sub ἐπιβολή.

† Στυλοειδῶς 47, 8 νέφους εἰς τοὺς κάτω τόπους στυλοειδῶς [1]) ὑπὸ πνεύματος .. ὠσθέντος fieri πρηστῆρα].

Adiectivum Galeno II 271, 18 K pro osse quodam bracchii est, deinde exstat apud Stephanum Diaconum p. 1148 c (vol. C Migne).

A II 2.

Relinquitur, ut ea enumeremus quae apud nullum auctorem nisi apud Epicurum exstare videntur.

Atque hic ordine alphabetico omisso ita agam, ut quomodo vocabula formata sint clare perspiciatur.

a. substantiva in —μα:

Ἀνακραύγασμα] 89, 23: ἱερὰ ἀνακραυγάσματα. Cleomedes Epicuro vitio dedit, κραυγάζω κραυγασμός similia Phrynichus (337 L) vetuit.

---

1) Sic Usener probabiliter, ἀλλοειδῶς libri.

Διαλόγισμα 22, 9 τὰ διαλογίσματα <τὰ> περὶ ψυχῆς; † 35, 13 τὰ διαλογίσματα ταῦτα] cf. 35, 2. 7 διαλογισμός, quod vix differt notione.

Καταμέτρημα 17, 18] cf. supra p. 21 καταμετρέω.

Λήκημα 89, 24 vituperatur a Cleomede.

b. substantiva in —μός:

Ἀποπαλμός 8, 8 ἥ τε στερεότης (scil. τῶν ἀτόμων) τὸν ἀποπαλμὸν ποιεῖ] cf. παλμός et πάλσις.

Γαληνισμός 32, 5] cf. infra p. 53 ἐγγαληνίζω.

Iam Hippocrates VI 114 L γαλήνη translate usurpaverat: γαλήνη ἐν τῷ σώματι — deinde Plato vocem ad animae tranquillitatem significandam adhibuerat (leg. VII 791 A). Verbum autem Hippocrates, Euripides, Alexis, alii praebent.

† Ἐκριπισμός 45, 7: fulgur fieri κατ' ἐκριπισμόν] cf. ἐκριπίζω Aristot. meteor. 1, 8 p. 346 a 9.

Ἐπερεισμός 12, 6.

Καταιγισμός 280, 18] cf. 280, 24: ὥσπερ ἡ θάλασσα χειμῶνας ἴσχει καὶ καταιγισμοὺς τὸ σῶμα (sic Plutarchus vocem explicavit).

Hoc vocabulum Epicureum derivatur e καταιγίζω, quod inde ab Aeschylo (Sept. 63 πρὶν καταιγίσαι πνοὰς | Ἄρεως) non raro legitur.

c. substantiva in —σις:

† Ἀντέξωσις ἀέρος 40, 11.

† Ἐκπνευμάτωσις 54, 3] cf. supra p. 37 ἐκπνευματόω.

† Ἐπέκρηξις τῶν περιεχόντων 54, 9.

† Ἐπιπροσθέτησις 40, 1; 41, 2 (κατὰ προσθετήσεις libri); 41, 18; 42, 6. Cf. Kumanudis συναγωγήν s. v. ἐπιπροσθετέω.

† Κράδανσις 48, 2 coniecit G. Hermannus, κράδυνσιν vel κράδαστον vel κραδαστόν praebent libri.

† Μέρισις 48, 17.

Ὁμούρησις 20, 17 κατὰ τὴν ὁμούρησιν καὶ συμπάθειαν; num iure Usener p. 49, 2 ὁμούρησιν pro ὁμοῦ ῥῆξιν in textu posuerit dubito.

Sane ego quoque censeo locum esse corruptum, id quod vel inde apparet, quod Usener praeter coniecturam illam etiam <πνευματωδῶν δέ τινων> de suo addere cogitur. Sed ne priore quidem loco ὁμούρησις tenendum esse existimo. Primum enim vocabulum Ionum more formatum (cf. supra p. 20 ὁμορέω) ne Epicurus quidem, quamquam κυθρίδιον in epistula quadam (cf. supra pag. 10) admisit, dicere

ausus sit in libro qui est de philosophia. Deinde facile fieri potuit, ut ὁμούρησιν pro ὁμοῦ ῥύσιν irreperet. Ῥύσις enim, quod 47, 12 (ῥύσεως, cod. H¹ ῥήσεως) exstat, eo loco non tam ineptum mihi videtur. Certe graves obstant dubitationes num illud ἅπαξ λεγόμενον iure lexicis mandemus[1]).

Προσδέησις 28, 5 ἐν ἀσθενείᾳ καὶ φόβῳ καὶ προσδεήσει τῶν πλησίον.

Προσκατανόησις 29, 12] cf. infra p. 53 προσκατανοέω.

Σέβασις 145, 4.

d. in —ία:

† Ἀλλοφυλία 48, 11 τὰ δὲ πνεύματα συμβαίνει γίνεσθαι κατὰ χρόνον ἀλλοφυλίας . . παρεισδυομένης]. Adiectivum ἀλλόφυλος vetustissimum est.

Διαπορίαι inscribebatur unus ex Epicuri libris, cuius fragmenta Usener p. 97 sq. collegit.

† Συμφυλία 54, 5.

In —σία exit:

Διαθερμασία 115, 30 τὰς ὑπὸ τοῦ οἴνου διαθερμασίας = 116, 5. Cf. supra p. 23 θερμασία, quod atticum esse negavimus; διαθερμαίνω autem apud Hippocratem passim legi.

e. substantiva in —εια:

† Ἐκφάνεια 40, 1 ἐκφάνειάν τε ὑπὲρ γῆς scil. ἡλίου καὶ σελήνης, sic codd. B P Q.]

Loco Heron. Spirit. I 18, 27 ed. Schmidt, quem Stephanus indicat, ἐπιφάνεια scribitur.

Μειρακιεία deest lexicis: Stud. Vind. XII p. 3 μειρακιείαν κατὰ (μυρακιείαν καὶ codex) τὴν ἐν λόγοις εὐρυθμίαν παραιτητέον· μικρὰ γὰρ θαυμαζομένη μεγάλων στερίσκεται.

Προσεμφέρεια 17, 5] cf. supra pag. 14 προσεμφερής.

His addatur:

Προκαταστροφή i. e. *mors praematura*, quod vocabulum iam supra p. 6 commemoratum est.

Verba duabus praepositionibus formata haec sunt:

---

[1]) Nordenus vocabulum Epicuro abrogare non vult propterea quod 20, 17: κατὰ ὁμούρησιν καὶ συμπάθειαν duae quattuor syllabarum voces coniunctae sint, qualia artificia Epicurum adamasse dicit; atque vocabulum ex Democrito sumptum esse, unde forma Ionica.

† Ἐπισυνωθέω 47, 12 ἀέρος τινὸς ἐπισυνωθουμένου ἄνωθεν.

Προσκατανοέω 21, 14; 24, 12; cf. supra p. 52 προσκατανόησις.

Una praepositio praefixa est his:

Ἀνθιερόω 145, 5 ἐποίεις οὖν καὶ ἡμᾶς (scil. Epicurum) ἀνθιεροῦν σὲ αὐτὸν (scil. Coloten) καὶ ἀντισέβεσθαι.

Ἀντισέβομαι] vide ἀνθιερόω.

Ἐγγαληνίζω 4, 11 ἐγγαληνίζων τῷ βίῳ.

Ἐξαιτιολογέω 31, 7 ἐξαιτιολογήσομεν ὀρθῶς καὶ ἀπολύσομεν.

† Καταγαπάω 41, 5 τὸν μοναχὸν τρόπον κατηγαπηκώς; 55, 8 καταγαπήσαντες.

Καταστοιχειόω 3, 11 τὸν τύπον τῆς ὅλης πραγματείας τὸν κατεστοιχειωμένον δεῖ μνημονεύειν.

Adiectiva deinde εὐσυμπλήρωτος 65, 4; ὁμοιόμορφος 12, 1; ὑδατοποιός † 49, 7 (si modo codici F confidere licet) nusquam alibi exstare videntur.

Restat, ut de eis vocabulis quibus novam notionem subesse Epicurus voluit pauca proferam. Atque iam a principio conicere possumus eorum copiam non tantam esse quanta est apud Polybium, quippe qui maiore temporis spatio ab optima Atthide absit. Tamen nonnulla, quae exscripsi, satis digna sunt quae notentur.

Ac primum quidem animos convertimus ad reipublicae Atheniensium propria quorum usus apud posteros latius patet:

Nonnulla iam Aristoteles translate usurpat: χορηγέω 66, 1 ἀρχὰς .. ἀγαθῶν .. ὑπὸ ταύτης (scil. τῆς τύχης) χορηγεῖσθαι — χορηγία 160, 12 et Inscr. Oenoandis rep. frg. 11 A b 1 τῶν μέντοι χορηγιῶν φείδου πρὸς Διός. — λειτουργέω 28, 1 ἀνατολὴν καὶ δύσιν .. μήτε λειτουργοῦντος τινὸς νομίζειν δεῖ γενέσθαι; at † 42, 12 ἀλειτούργητος (ἡ θεία φύσις ... ἀλειτούργητος διατηρείσθω καὶ ἐν τῇ πάσῃ μακαριότητι) Aristoteles non habet — ἀπόφασις *opinio* 60, 10 αἱ τῶν πολλῶν ὑπὲρ θεῶν ἀποφάσεις — ὑπόληψις: opponitur πρόληψις 60, 8 οὐ γὰρ προλήψεις εἰσὶν ἀλλ' ὑπολήψεις ψευδεῖς (cf. Chrysipp. II 291, 26).

† Συνθεωρέω 41, 14 ἐάν τις .. τὰς ὑποθέσεις ἅμα καὶ αἰτίας συνθεωρῇ. Quae notiones omnes fere non solum litterarum monumentis posterae aetatis, sed etiam titulis et papyris comprobantur.

Apud Epicurum primum notio harum vocum mutata est: ἐπιβολή saepe *notionem, conceptum* significat: 4, 4 τὸ ταῖς ἐπιβολαῖς

ὀξέως δύνασθαι χρῆσθαι; 5, 8 κατὰ τὰς αἰσθήσεις δεῖ πάντα τηρεῖν καὶ ἁπλῶς τὰς παρούσας ἐπιβολὰς εἴ τε διανοίας εἴ θ' ὅτου δήποτε τῶν κριτηρίων; similiter 12, 16; 19, 13 ἐπεὶ τό γε θεωρούμενον πᾶν ἢ κατ' ἐπιβολὴν λαμβανόμενον τῇ διανοίᾳ ἀληθές ἐστιν; 23, 9 ἐπιβολὰς . . ἰδίας alibi; quae notio quomodo orta sit, hi docent loci: 3, 14 ἥ τε κυριωτάτη ἐπιβολὴ ἐπὶ τὰ πράγματα; 3, 11 τῆς γὰρ ἀθρόας ἐπιβολῆς πυκνὸν δεόμεθα[1]). — παράστασις i. q. *fiducia, voluntas:* 143, 21 σὺ δὲ ἀξίως τῆς ἐκ μειρακίου παραστάσεως πρὸς ἐμέ e versione Ciceronis de fin. II 30, 96 *Sed tu, ut dignum est tua erga me . . voluntate;* cf. Polyb. 5, 9, 6 μεγίστη . . παράστασις ἐπὶ τούτοις εἶχε τὸν βασιλέα; titulum Magnesiae repertum II a. Chr. n. saeculi (Ditt. 552, 11) θείας ἐπιπνοίας καὶ παραστάσεως γενομένης; tit. Panormitanum a. 1084 p. Chr. n. C. I. IV 1, 8716, 5 ἐτελειώθη . . ὁ ναὸς . . δι' ἐπιτροπῆς καὶ παραστάσεως Νικολάου. — περιοδεύω et περιοδεία translate dicta sunt † 35, 16 διὰ μνήμης ἔχων ὀξέως αὐτὰ (scil. διαλογίσματα) περιόδευε; proprie Aen. tact. 54, 10 al. i. q. *circumvenire hostes* — 4, 6 τῆς συνεχοῦς τῶν ὅλων περιοδείας; 32, 2 τὰς πλείστας τῶν περιοδειῶν ὑπὲρ τῆς ὅλης φύσεως, at proprie Aen. tact. 52, 3. 4. 6 al.

Ἐπιτομὴ τῆς ὅλης πραγματείας 3, 4 i. q. *summarium*; 35, 17 ἐν τῇ μικρᾷ ἐπιτομῇ πρὸς Ἡρόδοτον . . sic etiam [Aristot.] probl. 10 p. 891 a 6; p. 898 b 25 ἐπιτομὴ φυσικῶν — posteriores, at Aeschines 3, 13 τῆς κεφαλῆς.

Finem faciat locutio ἐλπίδα ὑπογράφειν *spem ostentare:* 65, 14 ὁ μὲν γὰρ (scil. ὁ μῦθος) ἐλπίδα παραιτήσεως ὑπογράφει θεῶν διὰ τιμῆς, ἡ δὲ (scil. ἡ τῶν φυσικῶν εἱμαρμένη) ἀπαραίτητον ἔχει τὴν ἀνάγκην, similiter Polyb. 5, 36, 1 πᾶσιν ὑπογράφειν ἐλπίδας.

Haec erant quae de Epicuri vocabulis ab optima Atthide alienis proferenda mihi viderentur. Multa addere potui, nisi finibus artis me cohibere constituissem, id quod in tanta materiae copia par erat. Sed vel ex eis quae congessi apparet — id assequi imprimis studui — Epicurum in verborum supellectile medium fere locum inter Aristotelem et Polybium tenere: multa enim habet, quae ille nondum praebet, multa non habet, quae apud hunc inveniuntur. Intelleximus autem, quam arte cohaereat Epicuri genus dicendi cum titulis et papyris, quae documenta

[1]) Nunc melius intellegitur, quod iam supra commemoravimus ἐπιβλητικῶς (p. 12, 7 ἐπιβλητικῶς τῇ διανοίᾳ ἢ τοῖς αἰσθητηρίοις).

ubique fere sermonem cotidianum nobis ostendunt. Praeterea id quoque effecisse mihi videor, ut nunc melius cognoscatur communem sermonem non subito irrepsisse, sed dialectum Atticam paulatim vocibus aut novis aut aliunde repetitis auctam et amplificatam esse, idque iam inde a Xenophontis temporibus. Quod testatur auctor libri de re publica Atheniensium, qui inter Xenophonteos fertur libros, loco nobilissimo (II, 8) in quo finem disserendi faciam: φωνὴν πᾶσαν ἀκούοντες ἐξελέξαντο τοῦτο μὲν ἐκ τῆς, τοῦτο δὲ ἐκ τῆς, καὶ οἱ μὲν Ἕλληνες ἰδίᾳ μᾶλλον καὶ φωνῇ καὶ διαίτῃ καὶ σχήματι χρῶνται, Ἀθηναῖοι δὲ κεκραμένῃ ἐξ ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων.

Buchdruckerei Maretzke & Märtin, Trebnitz i. Schl.